

1 Petru 1:1

1. Petru. Gr. Petros, „o piatră”, „o stâncă”, „o lespede” (vezi comentariul de la Matei 4,18).

Vezi harta cu evenimentele care au condus la scrierea Epistolei lui Petru

Apostol. Gr. apostolos, „un delegat”, „un sol”, „cineva trimis cu o solie” (vezi comentariul de la Marcu 3,14; Faptele Apostolilor 1,2; Romani 1,1).

Al lui Isus Hristos. Adică numit de Isus Hristos, însărcinat de El (compară cu 2 Corinteni 1,1). Calitatea de apostol nu sugerează nici o superioritate de nici un fel; el este pur și simplu un apostol, un ambasador, un misionar, aparținând Domnului Isus Hristos și fiind autorizat de El, ca și ceilalți apostoli.

Străini. Gr. parepidemoi, „vizitatori”, „exilați”, literal, „[unii] departe de casă”. Compară cu folosirea cuvântului parepidemoi în Evrei 11,13; 1 Petru 2,11, singurele alte apariții ale cuvântului în Noul Testament. Fără îndoială că aici cuvântul acesta este folosit metaforic, atât cu privire la creștinii dintre neamuri, cât și la cei dintre iudei, care priveau cerul ca locuința lor adevărată; pentru ei pământul acesta era doar ca „o țară care nu era a” lor [„o țară străină”, KJV] (Evrei 11,9).

Aleșii. Gr. eklektoi, literal, „cei aleși” (vezi comentariul de la Romani 8,33). Aici creștinii sunt considerați ca aleși deoarece au răspuns la chemarea lui Dumnezeu. Pentru o discuție despre alegere în legătură cu mântuirea, vezi comentariul de la Romani 8,29.

Împrăștiați. Literal, „din Diaspora” (vezi comentariul de la Ioan 7,35). Cuvântul „Diaspora” (vezi Vol. V, pp. 59, 60) era și este folosit pentru a se referi la iudeii care erau răspândiți în afara Palestinei. Totuși, el nu este restrâns la acel înțeles. Petru îi privea ca membri ai „Diasporei” atât pe creștinii dintre iudei cât și pe cei dintre neamuri care erau împrăștiați pretutindeni în părțile mediteraneene.

Prin Pont. Pont, împreună cu celelalte provincii numite aici, constituie părțile de nord și de vest ale Turciei de azi (vezi harta, Vol. VI, în fața p. 33).

1 Petru 1:2

2. Știința mai dinainte. [„Preștiință”, KJV]. Gr. prognosis, „actul de a cunoaște mai dinainte”. În ce privește verbul înrudit, prognosko și legătura dintre preștiință și predestinație, vezi comentariul de la Romani 8,29.

Dumnezeu Tatăl. Deși natura și rolul exact al fiecărui Persoană a Dumnezeirii rămâne o taină pentru om, se pare că Petru sugerează că, în cadrul planului de mântuire, fiecare săvârșește anumite funcții specifice. Vezi mai jos, despre lucrarea Duhului Sfânt și cea a Domnului Hristos.

Sfințirea. Gr. hagiasmos (vezi comentariul de la Romani 6,19).

Lucrată de Duhul. [„Duhului”, KJV]. Adică prin mijlocirea Duhului Sfânt. Compară cu 2 Tesaloniceni 2,13.

Spre ascultarea. Răspunsul credincios al creștinului la chemarea lui Dumnezeu, împreună sfințirea Duhului Sfânt, duce la ascultare, care ar putea fi definită ca supunere desăvârșită față de voia lui Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 22). Planul lui Dumnezeu pentru un om, realizat cu ajutorul puterii sfințitoare a Duhului Sfânt, produce roada vieții creștine (vezi comentariul de la Efeseni 5,9).

Stropirea. Gr. rhanismos, „stropirea”, folosit doar aici și în Evrei 12,24. Verbul înrudit, rhanizo, „a stropi”, apare de patru ori (Evrei 9,13.19.21; 10,22). Petru vorbește despre aplicarea meritelor sângelui Domnului Hristos la fiecare persoană în parte. Stropirea cu sângele Domnului Isus aduce atât pacea îndreptăririi (vezi comentariul de la Romani 3,25; 5,1.9) cât și privilegiile noului legământ (vezi comentariul de la Matei 26,28).

Harul și pacea. În ce privește înțelesul acestei salutări, vezi comentariul de la Romani 1,7; 2 Corinteni 1,2.

1 Petru 1:3

3. Bindecuvântat. Gr. eulogetos, „vrednic de binecuvântare”, folosit în Noul Testament numai cu privire la Dumnezeu și la Domnul Isus Hristos. Acesta este un termen de adorare, prin care este recunoscută desăvârșirea însușirilor și a caracterului Lor. Cuvântul „elogiu” este derivat de la cuvântul grecesc înrudit, eulogia, „binecuvântare”.

Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru. Sau „Dumnezeu, Însuși Tatăl Domnului nostru”. Prima Persoană a Dumnezeirii este în felul acesta scoasă în evidență, bineînțeles, din punctul de vedere al unirii dobândite și indisolubile dintre Domnul Hristos și natura umană (compară cu Romani 15,6; 2 Corinteni 1,3; Efeseni 1,3; vezi comentariul de la Luca 1,35). Termenul „Domnul” denotă o mare demnitate și îl evidențiază pe Domnul Hristos ca pe o Persoană căreia omul îi datorează supunere. Fiind divin și membru al Dumnezeirii, Domnul Isus Hristos este absolut egal cu Tatăl, care este adesea numit prima Persoană a Dumnezeirii (vezi Nota Suplimentară de la Ioan 1).

Isus Hristos. Cele două nume desemnează atât natura umană a Domnului cât calitatea Lui oficială de a fi Cel Uns (vezi comentariul de la Matei 1,1).

Care. Acest pronume se referă la Dumnezeu Tatăl.

Îndurarea Sa cea mare. [„Îndurare îmbelșugată”, KJV]. Sau „mare îndurare”. Oferită omului nelimitat, îndurarea lui Dumnezeu întruchipează grija Sa nemărginită pentru binele omului. Intensa Lui iubire pentru om e dincolo de orice calcul și de orice comparație.

Ne-a născut. Este o referire la nașterea din nou (vezi comentariul de la Ioan 3,3.5) sau la noua creație (vezi comentariul de la Galateni 6,15).

Învierea lui Isus Hristos. Vezi comentariul de la Romani 1,4; 4,24.25; 1 Petru 3,21). Învierea Domnului Hristos scoate arată că moartea a fost biruită pentru veșnicie. Ea a devenit sigiliul aprobării lui Dumnezeu asupra lucrării de ispășire a Domnului Isus Hristos. Hristos cel înviat este garanția viitorului veșnic al celor răscumparați.

La o nădejde vie. Nădejdea este marea forță care îl cheamă fără încetare pe creștin să meargă înainte, biruind problemele vieții. Fără Domnul Hristos nu există nădejde (Efeseni 2,12); cu El nădejdea este vie și dinamică. Păgânismul nu poate oferi decât amăgiri deșarte. Petru vorbește aici despre nădejdea interioară, care îl ține pe creștin statornic atunci când contemplă sfârșitul călătoriei sale pe acest pământ și viitorul veșnic. Compară cu starea creștinului (Efeseni 2,11.12).

1 Petru 1:4

4. Moștenire. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,32; Galateni 3,18; Efeseni 1,14.18.

Nestricăcioasă. Gr. apthartos, „nesupusă stricăciunii [sau destrămării, deteriorării]”, deci „veșnică”. Compară cu Romani 1,23; 1 Corinteni 15,52; 1 Timotei 1,17.

Neîntinată. Adică incapabilă de întinare sau de pângărire.

Nu se poate veșteji. [„Nu se veștejește”, KJV]. Gr. amarantos, „nepieritor”. Amarantul, numele unei flori imaginare, care nu se vestejește, este o transliterare a cuvântului amarantos.

Păstrată. Forma verbului din greacă arată că moștenirea a fost și continuă să fie păstrată. Compară cu Matei 6,19.20. Moștenirea celor răscumparați este tot atât de sigură ca și credințioșia lui Dumnezeu.

În ceruri. Este vorba de locuința lui Dumnezeu, unde este păstrată „o moștenire” pentru sfinți. Această „moștenire” va fi oferită pe deplin celor neprihăniți pe pământul înnoit (vezi comentariul de la Matei 5,5; Apocalipsa 21,1; vezi PP 170).

1 Petru 1:5

5. Păziți. Gr. phroureo, „a pune o garnizoană” (vezi comentariul de la Filipeni 4,7), termen militar care indică protecția oferită de o garnizoană de trupe (compară cu 2 Corinteni 11,32).

Puterea lui Dumnezeu. Siguranța sfinților, adică biruirea păcatului personal, depinde de puterea veșnicului Dumnezeu, care face pentru om ceea ce el nu poate săvârși în dreptul său (vezi DA 466; MB 142). Fără protecția și călăuzirea continuă a lui Dumnezeu, creștinii nu vor avea niciodată această „moștenire” păstrată acum de Dumnezeu pentru cei răscumpărați (vezi comentariul de la v. 4).

Prin credință. Literal, „cu ajutorul credinței”. Ceea ce face cu putință ca sfinții să se afle în grija protectoare a Celui Atotputernic este credința individuală a fiecărui credincios. Dumnezeu nu poate face mai nimic pentru omul care refuză să creadă. Credința este încredere în Dumnezeu și în oferta Lui, care satisface pe deplin dorințele cele mai adânci ale sufletului.

Pentru mântuirea. Sau „pentru izbăvirea”. Aceasta este ținta puterii lui Dumnezeu și a credinței omului. Petru privește înainte către eliberarea finală de orice consecință a păcatului (vezi comentariul de la Romani 13,11).

Gata. Mângâierea creștinului sincer este că ținta „nădejdi” sale (v. 3), adică „moștenirea” (v. 4) care va fi dată în ziua deplinei eliberări, este deja gata pentru el și așteaptă numai hotărârea lui Dumnezeu în ce privește timpul primirii ei.

Să fie descoperită. Gr. apokalupto (vezi comentariul de la 2 Tesaloniceni 2,3). În ce privește substantivul înrudit, apokalupsis, vezi comentariul de la Apocalipsa 1,1; compară cu 1 Corinteni 1,7; 1 Petru 1,7.

Vremurile de apoi. Sau „criza finală”, o referire la timpul restatornicirii tuturor lucrurilor. Aceasta va avea loc la a doua venire a Domnului Hristos, când cei răscumpărați vor fi în cele din urmă eliberați de orice urmă de păcat (vezi comentariul de la Matei 25,31; 1 Tesaloniceni 4,16.17).

1 Petru 1:6

6. În ea. Adică în timpul iminent al crizei (v. 5), când va veni eliberarea finală, un eveniment pe care l-au așteptat toți creștinii sinceri de-a lungul luptei lor.

Vă bucurați. Gr. agalliao, „a jubila”, tradus „săltați de veselie” în Luca 6,23. „Nădejdea vie” (vezi 1 Petru 1,3) face cu putință pentru credincios să își înalțe spiritul în mijlocul încercărilor vieții, știind că în marea luptă între bine și rău Dumnezeu va avea ultimul cuvânt.

Dacă trebuie. Într-o lume influențată de puterile răului, necazurile sunt inevitabile.

Sunteți întristați. [„Sunteți apăsați”, KJV]. Sau „sunteți întristați”, „sunteți foarte întristați”.

Pentru puțină vreme. [„Pentru un timp”, KJV]. Sau „pentru un scurt răstimp”, în comparație cu bucuriile veșnice ale „moștenirii” creștinului (v. 4).

Prin felurite încercări. [„Prin felurite ispite”, KJV]. Sau „prin diferite feluri de probe”. În ce privește cuvântul tradus „încercări” [„ispite”] (Gr. peirasmoi), vezi comentariul de la Iacov 1,2. Creștinul este descris ca fiind asaltat de felurite supărări, probleme, dezamăgiri și mâhniri, toate acestea fiind folosite de Satana pentru a-i nimici credința în Dumnezeu.

1 Petru 1:7

7. Pentru ca. Sau „cu scopul ca”.

Încercarea. Gr. dokimion, „calitate dovedită”, „autenticitate” (vezi comentariul de la Iacov 1,3). În ce privește adjectivul înrudit, dokimos, vezi comentariul de la Romani 14,18; 2 Timotei 2,15. Autenticitatea și calitatea credinței sunt date pe față de mărimea problemelor pe care le poate trece.

Credinței. Vezi comentariul de la v. 5.

Aurul. Aurul este probat și rafinat prin foc. Credința creștinului trece și ea prin procesul încercării, așa încât valoarea ei să poată fi pe deplin dovedită (vezi comentariul de la 1 Corinteni 3,13.15; vezi Evrei 12,29; Apocalipsa 1,14; 2,18; 19,12).

Care. Adică aurul.

Cercat. Gr. dokimazo, „a proba”, „a aproba” (vezi comentariul de la Romani 2,18; 1 Timotei 3,10).

Prin foc. [„Cu foc”, KJV]. Literal, „cu ajutorul focului”.

Lauda. Calitatea caracterului unui creștin matur atrage atât lauda lui Dumnezeu cât și a oamenilor evlavioși. Compară cu Matei 25,21; Romani 2,29; 1 Corinteni 4,5.

Slava. Gr. doxa (vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 3,23; 1 Corinteni 11,7). Aici Petru se referă la lucrurile glorioase ale veșniciei, pe care Dumnezeu le va oferi copiilor Săi „în vremurile de apoi” (v. 5). Compară cu Romani 2,7.

Cinstea. [„Onoarea”, KJV]. Aprecieria lui Dumnezeu pentru cei răscumparați va fi dată la iveală la a doua venire și de-a lungul veșniciei.

Arătarea. Gr. apokalupsis, „descoperire”, „dezvăluire”, „revelare” (compară cu 1 Petru 1,5; vezi comentariul de la 1 Corinteni 1,7). A doua venire a Domnului Hristos marchează începutul stării slăvite a bisericii. Nădejdea ei de-a lungul veacurilor a fost apropiata revenire a Domnului Isus Hristos. Acest eveniment glorios va pune capăt domniei păcatului și întristării, va inaugura bucuria, pacea veșnică, alături de cunoașterea neîmpiedicată a adevărului și comuniunea neîntreruptă cu Dumnezeu.

1 Petru 1:8

8. Iubiți. Gr. agapao (vezi comentariul de la Matei 5,43; Ioan 21,15).

Fără să-L fi văzut. Compară cu Ioan 20,29. Destinatarul epistolei lui Petru nu-L văzuseră niciodată pe Domnul Isus, dar prin credință și încredere ei Îl cunoșteau printr-o comuniune pe care cuvintele nu o pot descrie.

Credeți. Vezi Ioan 20,29; 2 Corinteni 5,7.

Vă bucurați. Gr. agalliao (vezi comentariul de la v. 6).

Negrăită. Sau „inexprimabilă”, adică dincolo de puterea de exprimare a graiului omenesc. Bucuria unirii spirituale cu Domnul Hristos depășește puterea de înțelegere a celui neconvertit și capacitatea credinciosului creștin de a o descrie.

Strălucită. [„Plină de slavă”, KJV]. Deși plinătatea unei experiențe strălucite e cu putință numai după a doua venire a Domnului Hristos, creștinul poate de pe acum să guste (vezi Evrei 6,5) dulceața prezenței lui Dumnezeu îngăduind ca viața lui să fie condusă de Duhul Sfânt (vezi 1 Petru 4,14).

1 Petru 1:9

9. Sfârșit. Gr. telos, „sfârșit”, „rezultat”, „sfârșit care se vede”, „țintă” (vezi comentariul de la Romani 10,4; 1 Timotei 1,5). Sfârșitul sau rezultatul credinței este eliberarea de păcat (vezi 1 Petru 1,5) și primirea „moștenirii” veșnice (vezi v. 4) care îl așteaptă pe fiecare creștin la ziua judecării. Edenul restatornicit este răsplata lui Dumnezeu pentru toți cei răscumparați.

Credinței. Vezi comentariul de la v. 5.

Sufletelor. Gr. psuchai (vezi comentariul de la Matei 10,28 și cel de la Psalmi 16,10). Compară cu Matei 16,25, unde psuche este tradus „viață” și se vorbește despre mântuirea lui psuche. În 1 Petru prin cuvântul „sufletelor voastre” se poate înțelege fie „vieților voastre”, fie, idiomatic, ca „voastră”.

1 Petru 1:10

10. Harul. Este o referire la o manifestare mai deplină a lui Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos, despre care au scris profeții.

Care vă era păstrat. [„Care avea să vină”, KJV]. Aceste cuvinte sunt în plus. Ceea ce fusese cândva un subiect al profeției, devenise acum realitate dinamică pentru cei care trăiau după moartea Domnului Hristos.

Mântuirea. Și anume „mântuirea sufletelor voastre” (v. 9).

Ținta cercetărilor. [„Au cercetat”, KJV]. Sau „au căutat”, fiind vorba de studierea sârguincioasă de către profeți a descoperirilor divine, mai ales cu privire la venirea Răscumpărătorului, fără îndoială că atât descoperirile date lor cât și cele date celorlalți profeți. A avea darul profetic nu implică o cunoaștere exhaustivă a tuturor lucrurilor. Profetul cunoaște numai ceea ce i-a descoperit Dumnezeu, și numai despre aceasta îi este îngăduit să spună un „Așa zice Domnul”. Întrucât soliile date unui profet adesea le completează pe acelea date altora, pentru a obține o perspectivă echilibrată și inteligibilă a descoperirilor venite din cer, devine necesară compararea mai multora. Lucrul acesta îl făceau profeții de pe vremuri.

Și căutării lor stăruitoare. [„Au căutat cu sârguință”, KJV]. Literal, „au cercetat”. Forma simplă a verbului este tradusă în Ioan 5,39 „cercetați”.

1 Petru 1:11

11. Ce. Sau „cu privire la care”.

Vreme. Gr. kairos (vezi comentariul de la Marcu 1,15; Faptele Apostolilor 1,7). Profeții erau informați cu privire la unele aspecte ale întrupării Răscumpărătorului, la fel cum este biserica de azi informată despre a doua venire a Domnului Hristos. Totuși, ei nu știau timpul exact al celei dintâi veniri, deși cercetau cu sârguință toate indicațiile cu puțință cu privire la sosirea lui Mesia (vezi comentariul de la Luca 3,15).

Ce împrejurări. Sau „cu privire la ce fel de împrejurări”.

Avea în vedere. Gr. deloo (vezi comentariul de la 2 Petru 1,14). Timpul verbului din limba greacă dă de înțeles că Duhul stăruia în a arăta lucrurile semnificative cu privire la misiunea Domnului Hristos.

Duhul lui Hristos. Adică Duhul Sfânt (vezi comentariul de la Romani 8,9; vezi Galateni 4,6). Unii sugerează că expresia aceasta înseamnă „Duhul care este Hristos” și compară textul acesta cu 2 Corinteni 3,17.18 (vezi comentariul de acolo). Această interpretare îl prezintă pe Domnul Hristos ca pe Cel care lucrează personal asupra minții profeților din Vechiul Testament, luminându-i cu privire la datoriile prezente și la evenimentele viitoare. Alții susțin că expresia aceasta ar trebui să zică: „Duhul trimis de Hristos”, adică Duhul Sfânt (vezi comentariul de la Ioan 15,26; 2 Petru 1,21). Fiecare dintre aceste opinii apără divinitatea și preexistența Domnului Hristos și statornicește inspirația divină a Vechiului Testament. Profeții nu erau mânați de toane personale, ci de influența directă a Duhului asupra minții lor. Ei vorbeau ca portavoce a Duhului și scriau în calitate de scribi ai Lui.

Vestea mai dinainte. [„Mărturisirea mai dinainte”, KJV]. Prin profeți, Duhul oferea adesea noi informații cu privire la lucrarea Domnului Hristos, așa încât planul lui Dumnezeu devenea tot mai clar.

Patimile lui Hristos. Literal, „suferințele spre [sau ,pentru’] Hristos”, adică suferințele destinate Domnului Hristos. Astfel este întărită opinia creștină că suferința Domnului Hristos era un subiect al profețiilor din Vechiul Testament (vezi comentariul de la Isaia 53; Faptele Apostolilor 3,18; 26,22.23). Deși iudeii au înțeles greșit importanța unor astfel de profeții, creștinii din biserica primară au prins cu ușurință adevărata lor însemnătate. Vezi comentariul de la Luca 24,25–27.

Slava de care aveau să fie urmate. Literal, „slava de după aceste lucruri [,suferințe’]”, adică învierea Domnului Hristos, înălțarea Lui și toate evenimentele asociate cu a doua venire și veșnica Sa domnie.

1 Petru 1:12

12. Descoperit. Unii profeți au înțeles că împlinirea unora dintre lucrurile descoperite lor era încă în viitor (vezi comentariul de la Numeri 24,17; Deuteronom 18,15; Daniel 10,14). Toți profeții și-au dat seama că venirea Răscumpărătorului lumii era încă în viitor și că soluția la problema păcatului se afla dincolo de timpurile în care trăia el.

Pentru voi. [„Pentru noi”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „pentru voi”, adică pentru destinatarul epistolei lui Petru sau, într-un sens mai larg, pentru toți creștinii din vremea lui Petru.

Spuneau. [„Slujeau”, KJV]. Profeții din Vechiul Testament, pe lângă faptul că slujeau pentru propria lor generație, lucrau și în beneficiul celor din timpul lui Petru, prin profețiile care fuseseră împlinite atât de recent în lucrarea Domnului Hristos și încă își găseau împlinirea în răspândirea creștinismului.

Vestit. [„Relatat”, KJV]. Gr. anaggello (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,20).

Propovăduit Evanghelia. Gr. euaggelizomai (vezi comentariile de la Faptele Apostolilor 8,4). Petru nu-i identifică pe aceia care au dus Evanghelia la oamenii din Asia Mică și nici nu arată dacă el făcea parte din rândul lor.

Duhul Sfânt. Vezi comentariul de la Matei 1,18. Primii predicatori ai Evangheliei erau în strânsă legătură cu Duhul Sfânt și erau conduși de El. Se pare că Petru se referă aici la manifestarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 2,4), sugerând că predicatorii Evangheliei proclamă o solie în armonie cu cea a profeților, deoarece același Duh i-a condus și pe unii și pe alții.

Trimis din cer. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 2,2.

Și în care. [„Lucruri la care”, KJV]. Adică lucruri cu privire la „mântuire” (v. 10), „patimile lui Hristos”, „slava” (v. 11) și „Evanghelia” (v. 12).

Îngerii. Vezi comentariul de la Evrei 1,14.

Dolesc. Gr. epithumeo, „a dori mult [ceva]” (vezi comentariul de la Matei 5,28). Îngerii sunt foarte interesați de caracterul lui Dumnezeu, așa cum este descoperit prin mântuirea omenirii. Fiecare manifestare a iubirii și justiției lui Dumnezeu de la crearea lui Adam până în prezent a fost un izvor de uimire și de mulțumire pentru îngeri (vezi PP 155).

Să privească. Gr. parakupto, „a se apleca și a privi în”, de la para, „alături”, și kupto, „a se apleca peste”, „a se îndoi peste”. Compară cu folosirea aceluiași verb în Luca 24,12; Ioan 20,4.5.11, unde se spune că „celălalt ucenic” și Maria scrutau cu privirea dinspre exterior în mormântul Domnului Hristos. Aici poate că Petru își imaginează cum îngerii studiază cu râvnă planul de mântuire. Ei sunt interesați de rezultatele acestei drame deoarece însăși pacea lor viitoare e dependentă de rezultatele marii lupte dintre bine și rău.

1 Petru 1:13

13. De aceea. Având în vedere binecuvântările și nădejdea cuprinse în splendoarea Evangheliei descoperite (v. 3–12), Petru trece la îndemnul său.

Încingeți-vă. Gr. anazonnumi, literal, „v-ați încins mijlocul”, denotând o acțiune deja săvârșită. Anazonnumi era folosit pentru a descrie acțiunea specifică celor din Orient, de a-și strânge faldurile largi ale hainei exterioare și de a le îndesa în curea înainte de un efort fizic, cum ar fi mersul sau alergarea (vezi comentariul de la Psalmi 65,6; compară cu Luca 12,35; Efeseni 6,14). Având în vedere darul neprețuit al mântuirii (1 Petru 1,9.10), Petru îi îndeamnă pe cititori să-și pregătească în același fel mintea pentru o activitate sărguincioasă.

Coapsele. Sau „mijlocul”, unde este purtată cingătoarea. Cuvântul acesta este folosit aici metaforic, pentru a completa tabloul sugerat de verbul „încingeți-vă”.

Minții. Gr. dianoia (vezi comentariul de la Luca 1,51). Creștinul ar trebui să nu-i permită gândirii sale să o ia razna, să înceteze cu speculațiile asupra unor subiecte nefolositoare și să-și îndrepte mintea către marile adevăruri ale mântuirii, descoperite de Duhul lui Hristos (1 Petru 1,11).

Fiți treji. Gr. nepho, folosit în greaca clasică cu sensul abținerii de la băuturile alcoolice, dar folosit adeseori în Noul Testament într-un sens metaforic, pentru a indica cumpătate și echilibru intelectual și spiritual (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 5,6; 2 Timotei 4,5; 1 Petru 4,7; 5, 8).

Toată (nădejdea). [„(Nădăjduiți) până la capăt”, KJV]. Gr. teleios, „pe deplin”, „perfect”, un adverb care poate califica verbul anterior, nepho, deci „fiți pe deplin treji”, sau poate califica substantivul „nădejdea”, deci cu sensul de „nădăjduiți deplin”, adică „stăruți în nădejde” (în traducerea Cornilescu „puneți-vă toată nădejdea”).

Harul. Gr. charis (vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 3,24). Aici prin cuvântul „harul” se face referire la binecuvântările aduse de Evanghelie.

Va fi adus. Literal, „este adus”, implicând o primire continuă a harului.

Arătare. Gr. apokalupsis (compară cu v. 5, 7). Petru prezintă aici umblarea creștină ca o realizare continuă a prezenței Domnului Isus Hristos, o comuniune crescândă, care depășește cea mai intimă prietenie dintre oameni. Zi de zi, viața și lucrarea Mântuitorului vor fi descoperite într-o măsură tot mai mare copilului lui Dumnezeu, până când va avea loc „arătarea” finală de la a doua venire. Doar cei care au ajuns deja să-L cunoască în viața aceasta Îl vor putea privi atunci cu adorare.

1 Petru 1:14

14. Copii ascultători. Literal, „ca niște copii ai ascultării”, cu accentul pe „ascultare” (vezi comentariul de la v. 2). Compară cu expresiile „copii ai mâniei” (Efeseni 2,3), „copii ai luminii” (Efeseni 5,8) și altele asemănătoare (Efeseni 2,2; 5,6; Coloseni 3,6; 1 Tesaloniceni 5,5). În ce privește cuvântul „copii” (Gr. tekna), vezi comentariul de la 1 Ioan 3,1.

Nu vă lăsați târați. [„Nu fiți modelați”, KJV]. Gr. suschematizo (vezi comentariul de la Romani 12,2).

Poftele. Vezi comentariul de la Romani 7,7; compară cu Matei 5,28.

Neștiință. Adică egoismul, iubirea de lume pe care le-a experimentat cineva înainte de convertirea lui, când nu Îl cunoștea pe Dumnezeu și legea Lui, nici pe Domnul Hristos și jertfa Sa (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 3,17; 17,30; Efeseni 4,18). Creștinii proaspăt convertiți trebuie să fi fost adesea confrunțați cu ispita de a se întoarce la vechile lor obiceiuri imorale. Petru recunoaște forța ispitei, dar îi întărește pe cititori împotriva ademenirilor ei.

1 Petru 1:15

15. Ci. Gr. alla, o conjuncție adversativă puternică, ce pune în contrast „poftele” de „altădată” și viața sfântă pe care trebuie să o trăiască un creștin.

Chemat. Vezi comentariul de la Romani 8,28.30; 1 Corinteni 1,9.

Sfânt. Gr. hagios (vezi comentariul de la Romani 1,7). Prima parte a acestui verset poate fi parafrazată astfel: „Ci dimpotrivă, în armonie cu Cel Sfânt care v-a chemat”. Dumnezeu este absolut sfânt, nici un păcat sau întinare nu poate să existe în prezența Sa (compară cu Leviticul 11,44; 19,2; 20,7).

Fiți și voi sfinți. Adică în ce vă privește, fiți o dată pentru totdeauna sfinți. Creștinul sincer își hotărăște pentru totdeauna standardul de comportament; nu mai plănuiește vreo stare viitoare de nesfințenie. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu (Genesa 1,26.27), dar prin păcat și-a pierdut această asemănare. Scopul Evangheliei este de a reface chipul divin în om, pentru ca să fie sfânt, așa cum Creatorul său este sfânt.

Purtarea. Gr. anastrophe, „conduită” (vezi comentariul de la Efeseni 4,22). Observați standardul înalt care este pus înaintea creștinului – el trebuie să fie sfânt în toată purtarea lui; fiecare aspect al vieții sale trebuie să fie sfințit (compară cu 1 Tesaloniceni 5,23).

1 Petru 1:16

16. Este scris. Autoritatea finală la care scriitorii Noului Testament fac apel este Vechiul Testament (vezi comentariul de la Matei 2,5; Faptele Apostolilor 2,16; Romani 1,17; etc.).

Fiți sfinți. Citat din Leviticul 11,44; 19,2; 20,7. Aici dovezile textuale sunt împărțite între folosirea imperativului „fiți” și a viitorului „veți fi”, dar intenția este aceeași, Petru chemându-i pe creștini la o viață sfântă.

1 Petru 1:17

17. Dacă. În construcția greacă nu este sugerată vreo îndoială, ci realitate. Autorul e încrezător că cei cărora le scrie Îl cheamă pe Dumnezeu ca Tată și vor continua să facă așa ceva.

Tată. Vezi comentariul de la Matei 6,9; 7,11; 1 Petru 1,2.

Judecă. Tatăl judecă prin Fiul (vezi comentariul de la Ioan 5,22; 2 Corinteni 5,10).

Fără părtinire. Gr. aprosopolemptos, de la a, „fără”, și prosopolemptes, „cineva care recunoaște fața” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 10,34; Romani 2,11; Iacov 2,1).

Pe fiecare după faptele lui. [„Faptele fiecărui om”, KJV]. Sau „fapta fiecăruia” (vezi comentariul de la Romani 2,6).

Purtați-vă. Gr. anastrepho, „a se purta” (vezi comentariul de la 2 Corinteni 1,12). Forma substantivală, anastrophe, este folosită în 1 Petru 1,15.

Cu frică. Adică respectuos (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 9,31; Romani 3,18; 2 Corinteni 5,11; Efeseni 5,21). O înțelegere a legăturii sale cu Dumnezeu îl va face pe creștin să trăiască smerit, știind că viața lui de zi cu zi reflectă atitudinea sa față de Dumnezeu. Frica de Dumnezeu contracarează frica de oameni, făcându-l în stare pe credinciosul sincer să fie ferm atunci când principiile creștine sunt amenințate.

Pribegiei. Gr. paroikia, „o locuință aproape [de cineva]”, de unde „a locui într-o țară străină”. Vezi comentariul de la parepidemoi, v. 1, unde Petru se referă la trecerea creștinului prin lumea aceasta și recunoaște că adevăratul cămin al acestuia este cu Dumnezeu și cu Domnul Hristos, pe noul pământ.

1 Petru 1:18

18. Căci știți. Sau „pentru că știți”, deci un motiv în plus pentru a avea o frică plină de evlavie.

Pieritoare. Sau „perisabile”, în contrast cu darul veșnic oferit de Domnul Hristos.

Argint sau cu aur. Aceste minerale prețioase sunt exemple de lucruri „pieritoare”, care nu pot intra în prețul răscumpărării omului. Deși sclavii de pe pământ erau cumpărați și eliberați cu ajutorul argintului și al aurului, răscumpărarea spirituală a omului depinde de un preț infinit mai mare (v. 19).

Răscumpărați. Gr. lutroo, „a elibera printr-un preț de răscumpărare”. În ce privește substantivul înrudit, lutron, „preț de răscumpărare”, vezi comentariul de la Matei 20,28.

Deșert. Gr. mataios, „nefolositor” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,17). Necreștinul este neajutorat în încercările sale de a elimina relele personale și sociale. El nu găsește nici un sens satisfăcător în această viață și nici o nădejde sigură pentru viitor.

Viețuire. Gr. anastrophe (vezi comentariul de la v. 15).

Moșteniserăți de la părinții voștri. Sau „fusesse transmis de la părinții voștri”. Era necesar un fel de viețuire cu totul nou, pentru a înlocui filozofia fără rost, zadarnică a păgânismului.

1 Petru 1:19

19. Ci cu. În versiunea greacă este un contrast puternic accentuat între versetele 18 și 19 – între lucrurile „pieritoare” și „sângele scump al lui Hristos”.

Sângele scump al lui Hristos. „Sângele scump” al Domnului Hristos este fără egal și face răscumpărarea oferită de el infinit mai valoroasă decât orice altă încercare de răscumpărare (vezi comentariul de la Romani 3,25). Într-adevăr, numai sângele Domnului Hristos este în stare să ne salveze din păcat.

Mielul. În ce privește o discuție cu privire la Domnului Hristos, ca Mielul oferit de Dumnezeu pentru răscumpărarea oamenilor, vezi comentariul de la Ioan 1,29.

Fără cusur. Gr. amomos. Vezi comentariul de la Efeseni 1,4, unde forma de plural, amomoi, este tradusă „fără prihană”.

Fără prihană. [„Fără pată”, KJV]. Gr. aspilos, „fără cusur moral” (vezi Iacov 1,27; vezi comentariul de la 1 Timotei 6,14). În Vechiul Testament se vorbește despre perfecțiunea fizică a mielului de jertfă (vezi Leviticul 22,19–21; vezi comentariul de la Exodul 12,5), condiția aceasta fiind o prefigurare a desăvârșirii morale a Domnului Hristos, care-L califica pentru a fi Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, vrednic și în stare de a face ispășire pentru neamul omenesc.

1 Petru 1:20

20. Cunoscut. [„Rânduit dinainte”, KJV]. Gr. proginosko, „a ști dinainte” (vezi comentariul de la Romani 8,29).

Mai înainte de întemeierea. Vezi comentariul de la Ioan 17,24. Moartea Domnului Hristos ca Miel Răscumpărător n-a fost un plan de urgență pentru o schimbare neprevăzută, ci făcea parte din intențiile veșnice ale lui Dumnezeu (compară cu Matei 13,35; 25,34; vezi comentariul de la Romani 16,25; Efeseni 3,11; Apocalipsa 13,8). Aici și în alte locuri Scripturile învață preexistența Domnului Hristos (vezi Nota Suplimentară de la Ioan 1).

A fost arătat. Gr. phaneroo (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,2). Deși preștiința lui Dumnezeu și planul de a oferi lumii un Mântuitor se întind în trecutul veșnic, întruparea a făcut din gândul Său un eveniment istoric (vezi comentariul de la Ioan 1,14; 1 Ioan 1,1.3). Faptul că Domnul Hristos a fost „arătat” implică existența Lui anterioară (compară cu 1 Timotei 3,16; 2 Timotei 1,10; 1 Ioan 3,5.8; 4,9).

La sfârșitul vremurilor. [„În aceste vremuri din urmă”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea literală „la sfârșitul vremurilor”. Vezi comentariul de la Ioel 2,28; Romani 13,11; Evrei 1,2; vezi Nota Suplimentară de la Romani 13.

Pentru voi. Literal, „în folosul vostru”. Cititorii acestei epistole trebuiau să fie în același timp și înfiorați și încurajați de înțelegerea faptului că planul veșnic al lui Dumnezeu, așa cum era dat pa față în întruparea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, fusesse făcut pentru ei.

1 Petru 1:21

21. Prin El. Domnul Isus este agentul prin care este posibilă credința în Dumnezeu. Fără descoperirea prin Hristos a caracterului lui Dumnezeu, oamenii din vremea lui Petru și din vremea noastră n-ar ști despre El mai mult decât oamenii din timpul Vechiului Testament. Viața, moartea și învierea Domnului Hristos sunt unicul temei pentru nădejdea omului de a fi eliberat.

L-a înviat. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 3,15. Învierea Domnului Isus Hristos este manifestarea supremă a puterii divine. Fără învierea Sa din morți, Domnul Hristos nu prea ar fi putut fi descoperit ca biruitor al morții (Apocalipsa 1,18); învierea Lui este o garanție a învierii sfinților la a doua venire (1 Corinteni 15,51–54; 1 Tesaloniceni 4,14). Invincibilitatea creștinismului se găsește în Hristos cel

înviat (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,14–20).

Slavă. Gr. doxa (vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 3,23). Fiul avusese din totdeauna „slavă” (Ioan 17,5), dar după învierea și înălțarea Sa, Tatăl a făcut ca slava Lui să fie recunoscută de oameni. Acesta este sensul în care Dumnezeu „i-a dat slavă”.

Pentru ca. Această ultimă parte a versetului poate fi parafrazată astfel: „astfel încât credința și nădejdea voastră sunt îndreptate către Dumnezeu”. Una dintre consecințele manifestării puterii lui Dumnezeu la învierea și înălțarea Domnului Hristos ar trebui să fie întărirea încrederii creștinului în Dumnezeu. Acela care a putut să facă un lucru atât de măreț pentru Domnul Isus poate să exercite o putere similară în favoarea credinciosului.

1 Petru 1:22

22. Prin ascultarea. Literal, „în ascultarea”. Articolul hotărât arată că este vorba de acea ascultare pe care o cere Evanghelia. Curățirea totală a omului poate fi săvârșită numai prin supunerea sa față de voia lui Dumnezeu.

Adevăr. Literal, „de adevărul”. În ce privește o definiție a „adevărului”, vezi comentariul de la Ioan 8,32 și de la Ioan 1,17; 17,17. Pentru a fi eficient adevărul nu numai că trebuie să fie ascultat, el trebuie să fie și practicat.

Curățit. Literal, „pentru că v-ați curățit sufletele”. Din versiunea greacă reiese că destinatarii acestei epistole se consacraseră în trecut și starea lor curățită continua în prezent. Vezi comentariul de la 1 Ioan 3,3. Lucrarea de curățire este făcută sub îndrumarea și cu ajutorul Duhului Sfânt (vezi comentariul de la 1 Petru 1,2).

Sufletele. Gr. psuchai, pluralul lui psuche (vezi comentariul de la Matei 10,28), aici sediul voinței, al dorințelor și al pasiunilor.

Prin Duhul. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte. Totuși, Scriptura învață că Duhul Sfânt este puterea care lucrează ascultarea în om (vezi comentariul de la Romani 8,4).

Dragoste de frați. Gr. philadelphia (vezi comentariul de la Romani 12,10). Ascultarea de adevăr trebuie să aibă ca rezultat iubirea de frați. Vezi comentariul de la Ioan 13,34; 1 Ioan 2,9–11; 3,10–18.

Neprefăcută. Gr. anupokritos, „nedeghizat”, „fără ipocrizie”. Forma substantivală pozitivă, hupokrites, este echivalentul cuvântului de azi, „ipocrit”.

Iubiți-vă. Gr. agapao, dragostea care e guvernată de rațiune și înțelegere și care caută binele suprem al semenului (vezi comentariul de la Matei 5,43; Ioan 21,15).

Cu căldură. Gr. ektenos, „cu râvnă”, „din belșug” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 12,5), de aici a derivat cuvântul „a extinde”. Dragostea creștinului trebuie să se extindă asupra multor aspecte din viața altuia, care poate că nu sunt plăcute în ele însele. Ea acoperă toate incidentele și îi cuprinde pe toți oamenii (vezi comentariul de la 1 Corinteni 13,7).

Din. [„Cu”, KJV]. Sau „din”, „pornind din”, accentuând adâncimea izvorului iubirii creștine.

Toată. [„(o inimă) curată”, KJV]. Dovezile textuale sunt împărțite între păstrarea și omiterea acestui cuvânt.

1 Petru 1:23

23. Fiindcă ați fost născuți din nou. [„Fiind născuți din nou”, KJV]. Literal, „fiindcă ați fost născuți din nou”, referindu-se probabil la convertirea din trecut a cititorilor, realizată prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu. În ce privește nașterea din nou, vezi comentariul la Ioan 3,3–8.

Sămânță. Probabil o referire la parabola semănătorului, unde „sămânța” reprezintă „Cuvântul lui

Dumnezeu” semănat în inimile oamenilor (vezi comentariul de la Matei 13,3–9.18–23). Sau poate că Petru se referă la nașterea fizică a fiecărei persoane.

Care poate putrezi. Gr. phthartos, „supus stricăciunii”. Vezi comentariul de la v. 18.

Care nu poate putrezi. Gr. apthartos (vezi comentariul de la v. 4).

Cuvântul lui Dumnezeu. Adică acel cuvânt care vine de la Dumnezeu. Compară cu expresia „Cuvântul privitor la Împărăție” (Matei 13,19). Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu pentru om (vezi comentariul de la 2 Timotei 3,16). Aderând la principiile lui, orice om va experimenta o „naștere din nou” a nădejzii, a puterii și a caracterului. Fără „Cuvântul lui Dumnezeu”, nimeni nu se poate aștepta să fie transformat moral, nici să renască spiritual.

Viu și ... rămâne. Petru se poate referi aici fie la „Cuvânt”, fie la „Dumnezeu”. Ambele sensuri sunt adevărate (compară cu Evrei 4,12). Poate că varianta „Dumnezeu, care e viu și rămâne” este mai potrivită acestui context.

În veac. [„Pentru totdeauna”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte.

1 Petru 1:24

24. Căci. Gr. dioti, cuvânt folosit de obicei de către Petru pentru a introduce citate din Vechiul Testament.

Orice făptură. Aici apostolul citează din Isaia 40,6–8. El vorbește despre ființa umană în starea ei naturală, slabă, fără sprijinul harului divin.

Toată slava ei. [„Toată slava omului”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „toată slava ei”.

Se usucă. Petru accentuează scurtimea vieții omenești în comparație cu domnia veșnică a lui Dumnezeu. Fără nădejdea darului vieții veșnice omul are parte doar de câțiva ani de existență.

1 Petru 1:25

25. Cuvântul. Gr. rhema, „cuvânt”, „solie”, aici, orice exprimare a adevărului divin.

Rămâne. Gr. meno, „a rămâne”. Declarațiile lui Dumnezeu rămân în veac; nimic din ce spune El nu are nevoie de schimbare sau corectură (vezi comentariul de la Psalmi 89,34). Principiile conducerii Sale vor rămâne veșnic, la fel ca Dumnezeu (vezi comentariul de la Matei 5,17.18).

Propovăduit. [„Predicat”, KJV]. Punctul culminant al celor spuse de Petru este că veșnicul Cuvântul al lui Dumnezeu cu privire la păcat și mântuire constituie „vestea cea bună” a bisericii creștine. În felul acesta „ascultarea de adevăr” (v. 22) îl asigură pe creștin de comuniunea nesfârșită cu veșnicul Dumnezeu.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1AA 517

3 GC 423

3–5AA 517

4 COL 253; FE 235; PP 170; 2T 495

4, 5 6T 60

5 AA 530; Ev 316; ML 85; PP 460; 6T 396

5-7EW 28

6 SR 318

6-9AA 518

7 EW 46, 111; PK 589; 5T 104, 474

7, 8 5T 578

8 Ev 180; GC 423; PP 341; 3T 458; 4T 357; 9T 286

10, 11 PP 367

10-12Ed 182; GC 344; PK 731

11 DA 234; MB 41

11, 12 5T 702

12 COL 133; DA 19; Ed 127; ML 360; MM 334; PP 155; SC 88; 6T 19, 456

13 AH 54, 57; FE 87; ML 83; MYP 149; TM 310; 4T 457

13-15CT 330; PP 460

13-16MH 455; MM 147; 1T 507; 3T 474; 8T 315

13-18FE 457

13-21AA 518

14 SC 58

15 GW 124; MM 145

15, 16 COL 102; Ev 207; 1T 261

16 CH 341; CS 143; 5T 743

18 MH 502; 4T 458

18, 19 COL 326; FE 127; SC 51; 3T 390

19 DA 50, 653; MH 51; PP 352; 4T 625

22 AA 519; EW 27, 71; ML 263; TM 443; 1T 156, 339; 2T 91, 136, 191; 3T 475; 4T 307; 5T

110

23 AA 520; COL 38; MB 34; ML 24; PK 464

24 COL 350

24, 25 AA 521; FE 445; 7T 249

25 GC 350; MB 148

1 Petru 2:1

1. Lepădați. [„Lăsând la o parte”, KJV]. Sau „dezbrăcând”, ca pe niște haine (vezi Efeseni 4,25; Iacov 1,21). Pentru ca „laptele duhovnicesc și curat” al Cuvântului (1 Petru 2,2) să fie eficient, trebuie lepădate unele lucruri.

Dar. [„Deci”, KJV]. Petru dă aici o serie de îndemnuri destinate celor care au trecut prin experiența nașterii din nou, menționată în cap. 1,23–25.

Răutate. Gr. kakia, „depravare”, „josnicie” (vezi comentariul de la Romani 1,29), incluzând orice fel de viciu și mediocritate.

Vicleșug. Gr. dolos, „trădare”, „viclenie” (vezi comentariul de la Ioan 1,47).

Prefăcătorie. [„Ipocrizie”, KJV]. Gr. hupokriseis, „joc de scenă”.

Clevetire. Sau „calomnie pe față” (vezi comentariul de la 2 Corinteni 12,20).

1 Petru 2:2

2. Născuți de curând. [„Nou-născuți”, KJV]. Expresia aceasta continuă ilustrația cu nașterea din nou, prezentată în cap. 1,3.23. Creștinii „născuți de curând” nu au experiență în viața și cunoașterea creștină (compară cu Matei 18,3).

Doriți. Sau „tânjiți”, aici, a tânji cu foc după Cuvânt, după cum un prunc nou-născut dorește laptele mamei sale. Tot așa, fiecare creștin ar trebui să dorească hrana spirituală a Scripturilor. Ea este absolut necesară pentru creșterea spirituală.

Laptele. Adică principiile simple, elementare, fundamentale ale Evangheliei (vezi comentariul de la Evrei 6,1.2).

Duhovnicesc. [„Cuvântului”, KJV]. Gr. logikos, „rațional”, „agreabil pentru rațiune” (vezi comentariul de la Romani 12,1). Aici Petru vorbește despre hrana spirituală din „Cuvântul lui Dumnezeu” (1 Petru 1,23.25). Mulți comentatori susțin că logikos se referă la logon theou, „Cuvântul lui Dumnezeu” (cap. 1,23) și de aceea citesc aici „laptele care este Cuvântul”. Deși Petru folosește cuvântul „lapte” în sensul de hrană spirituală necesară tuturor creștinilor de-a lungul vieții, autorul Epistolei către Evrei înțelege prin „lapte” doctrinele elementare, care trebuie înlocuite cât mai curând cu puțință cu „hrană tare” (Evrei 5,12 - 6,2). Petru nu vrea să spună neapărat că cei cărora le era destinată epistola erau doar „prunci” în credință.

Prin el spre mântuire. Mântuirea este ținta și răsplata tuturor acelor care trăiesc în armonie cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu.

Să creșteți. [„Să puteți crește”, KJV]. Literal, „să puteți fi făcuți să creșteți”.

1 Petru 2:3

3. Dacă. Din versiunea greacă reiese că Petru presupune că cititorii au gustat bunătatea călăuzirii divine, de aceea trebuie să își dorească în continuare hrana oferită de Scriptură.

Bun. [„Îndurător”, KJV]. Gr. chrestos, „bun de folosit”, „bun”, „binefăcător”, de la un verb care înseamnă „a oferi cele necesare”. Aici apostolul citează din Psalmi 34,8, unde sunt descrise bunătatea, mila și grija iubitoare a Domnului față de om.

1 Petru 2:4

4. Aproiați-vă. Sau „continuați să veniți”. După cum copilul are mereu nevoie de hrană (v. 2), tot așa creștinul va simți neîncetat nevoia de hrană spirituală. El își predă zilnic viața Domnului Hristos, iar binecuvântările lui Dumnezeu îi sunt reînnoite.

De El. Adică de Domnul (v. 3).

Piatra vie. Adică Domnul Isus Hristos. În ce privește „piatra” ca simbol al Domnului Hristos, vezi comentariul de la Matei 16,18. Petru anticipează citatul pe care îl va da în v. 6, despre o profeție cu privire la Domnul Isus ca „piatră din capul unghiului” bisericii. Compară accentul pus de Petru pe „nădejdea vie” (vezi comentariul de la cap. 1,3) și Cuvântul „care este viu” (v. 23).

Lepădată. [„Refuzată”, KJV]. Gr. apodokimazo, „a lepăda ceva după ce a fost testat”, din cauză că nu a corespuns așteptărilor. Oamenii au privit la Domnul Hristos, L-au cercetat și au considerat că nu avea trăsăturile pe care le așteptau de la Mesia și de aceea L-au respins ca Mântuitor. Iudeii au luat această atitudine, la fel cum au procedat mulți alții din alte națiuni, până în ziua de azi (compară cu Faptele Apostolilor 4,11).

Aleasă ... înaintea lui Dumnezeu. Gr. eklektos (vezi comentariul de la cap. 1,2). Deși în general oamenii L-au lepădat pe Domnul Hristos, Dumnezeu a recunoscut că El împlinește toate condițiile pentru a fi înlocuitorul fără păcat al omului.

Scumpă. Sau „onorată”, „prețuită”, „valorată”, datorită calităților pe care le are.

1 Petru 2:5

5. Și voi. În original aceste cuvinte sunt accentuate: „și voi înșivă”.

Pietre vie. Apostolul folosește pentru credincioși același termen pe care l-a aplicat la Domnul Hristos (v. 4). Datorită unirii sale cu Domnul Hristos cel viu, fiecare credincios este o piatră vie. Fără o legătură vie cu El, nimeni nu poate trăi o viață sfântă (vezi comentariul de la Ioan 6,51.57; 15,1–6) și nici nu se poate aștepta să primească viața veșnică (vezi comentariul de la cap. 14,19).

Zidiți. Gr. oikodomeo, același verb pe care l-a folosit și Domnul Hristos când a anunțat întemeierea bisericii creștine (vezi comentariul de la Matei 16,18). În calitate de Constructor Șef, Domnul Hristos îl modelează și îl pune pe fiecare credincios sincer în locul potrivit în biserica celor răscumpărați. Este corectă și traducerea: „fiți zidiți”. Această formulare subliniază supunerea creștinului față de Dumnezeu, Marele Constructor (vezi comentariul de la Efeseni 2,21.22).

Duhovnicească. Gr. pneumatikos, „care ține de spirit”. Numai cei care își devotează viața slavei lui Dumnezeu vor fi intra în templul celor răscumpărați. Petru prezintă biserica aici ca o grupare organizată, ființe umane unite prin consacrare. Și Pavel se referă la biserică numind-o templu (1 Corinteni 3,16; Efeseni 2,20–22).

Preoție sfântă. Literal, „pentru o preoție sfântă”, „să fiți o preoție sfântă”. Aici Petru se referă la faptul că în virtutea lucrării de mijlocire a Domnului Hristos, creștinii se bucură de acces liber la Dumnezeu și deci nu au nevoie de un mijlocitor dintre oameni (vezi comentariul de la Evrei 4,16). Preoția aceasta este caracterizată nu numai prin intrarea liberă la Dumnezeu, ci și prin sfințenie, separarea de lume, privilegiu și obligații speciale. În timpul mileniului, cei răscumpărați vor fi „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos” (vezi comentariul de la Apocalipsa 20,6).

Să aduceți. [„Să oferiți”, KJV]. Deoarece sunt preoți, creștinii trebuie „să aibă ceva de adus” (Evrei 8,3).

Jertfe duhovnicești. [„Jertfe spirituale”, KJV]. Adică jertfe caracterizate printr-un spirit de iubire și consacrare față de Dumnezeu, în contrast cu animalele care erau sacrificate în cadrul sistemului ritual, care a ajuns să reflecte numai cu puțin mai mult decât îndeplinirea formei. Numai aceia care I se închină „în duh și în adevăr” (Ioan 4,23.24) pot aduce jertfe „plăcute lui Dumnezeu”. Motivația și atitudinea sunt proba sincerității omului (vezi comentariul de la Matei 20,15). Compară cu sacrificiile aduse de Cain și de Abel (vezi comentariul de la Genesa 4,4.5).

Plăcute lui Dumnezeu. „O jertfă vie” – o viață consacrată – este întotdeauna plăcută lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Psalmi 51,16.17; Romani 12,1). Alte jertfe „plăcute lui Dumnezeu” sunt lauda (Evrei 13,15), binefacerea și dărnicia (Evrei 13,16). Darurile materiale sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu în măsura în care acestea reflectă iubirea și devoțiunea dăătorului (vezi Faptele Apostolilor 10,4; Filipeni

4,18).

Prin Isus Hristos. Prin Domnul Isus Hristos ne apropiem de Dumnezeu și prin El jertfele noastre pot fi plăcute. Pentru a-și aduce jertfele înaintea lui Dumnezeu, creștinul nu are nevoie de vreun preot de pe pământ (vezi comentariul de la Evrei 4,16; 10,19–22).

1 Petru 2:6

6. Căci. Sau „pentru că”.

În Scriptură. Citatul este luat din LXX, de la Isaia 28,14.

Sion. Un nume poetic pentru Ierusalim (vezi comentariul de la Psalmi 48,2; compară cu Evrei 12,22).

Capul unghiului. Gr. akrogoniaisos, „colțul cel mai îndepărtat”, de la akros, „cel mai din afară”, „la margine”, și gonía, „colț”, „unghi”, referindu-se la piatra cea mai importantă dintr-o clădire, cea care pune fundația și suprastructura și leagă zidurile între ele (vezi comentariul de la Efeseni 2,20).

Aleasă. Vezi comentariul de la cap. 1,2; 2,4.

Scumpă. Vezi comentariul de la v. 4. Ținând cont de faptul că Dumnezeu L-a onorat atât de mult pe Domnul Hristos, este neînțelept ca oamenii să se lepede de El sau să-I dea o mică valoare.

Se încrede. [„Crede”, KJV]. Literal, „își face un obicei din a se încrede”, adică are o încredere calmă, statornică.

În El. Adică în Domnul Isus Hristos, nu în Petru sau în oricare alt om (vezi comentariul de la Matei 16,18). Aici Petru arată clar că Domnul Hristos (nu el, Petru) este piatra din capul unghiului, pe care este zidită biserica.

Dat de rușine. Gr. kataischuno (vezi comentariul de la Romani 5,5), în forma folosită aici, „a fi făcut de rușine”.

1 Petru 2:7

7. Cinstea asta. [„Este prețios”, KJV]. În contrast, „cei necredincioși” consideră piatra aceasta o ocară. Compară cu v. 4 și 6. Oricât de mult L-ar disprețui lumea pe Domnul Hristos, adevărații credincioși consideră că este o cinste să fie numiți creștini. Ei nu trebuie să se considere dezonozați, deoarece sunt „pietre vii” (v. 5) în casa spirituală a cărei piatră unghiulară este Domnul Isus Hristos.

Lepădat-o. Vezi comentariul de la v. 4. Aici Petru citează din Psalmi 118,22, verset pe care Domnul Hristos l-a aplicat la Sine (vezi comentariul de la Matei 21,42–44; compară cu Faptele Apostolilor 4,11). Cu privire la incidentul legat de construirea Templului pomenit aici, vezi DA 597, 598.

În capul unghiului. Compară cu expresia „piatră din capul unghiului” (vezi comentariul de la v. 6).

1 Petru 2:8

8. Piatră de poticnire. Apostolul citează acum din Isaia 8,14. Compară cu citatul similar al lui Pavel, în Romani 9,32. Națiunea iudaică a fost atât de mult ofensată de solia Domnului Hristos despre neprihănirea prin credință încât au crucificat chiar persoana care venise să satisfacă cele mai adânci dorințe de pace din inimile lor. Ei au refuzat chiar mijloacele prin care Dumnezeu vroia să-i zidească și să-i întărească, individual și ca națiune (vezi Vol. IV, pp. 32, 33).

Cădere. [„Jignire”, KJV]. Gr. skandalon, „băț de cursă”, „arc de cursă”, care, atunci când e atins de un animal, sare și închide cursa (vezi comentariul de la 1 Corinteni 1,23). La fel, omul care Îl leapădă pe Domnul Isus Hristos își semnează propria hotărâre de moarte.

Se lovesc. [„Se împiedică”, KJV]. Domnul Hristos a venit pentru a fi piatra pe care omul să calce

pentru a ajunge la mântuire, pace cu Dumnezeu și fericire veșnică. Dar, atunci când refuză să calce pe piatră pentru a urca, oamenii „se lovesc”, lucru pentru care „piatra” în sine nu e deloc vinovată. Vezi comentariul de la Ioan 3,19.

Cuvântul. Adică Evanghelia Domnului Isus Hristos, așa cum este descoperită în Scripturi (vezi comentariul de la cap. 1,23; 2,2). „Cei necredincioși” refuză să primească îndurarea Domnului Hristos.

Rânduiți. Dumnezeu i-a „rânduit” la mântuire pe aceia care Îl primesc pe Domnul Hristos, și la osândă pe cei care-L leapădă. Alegând să-L primească sau să-L lepede pe Domnul Hristos, oamenii se alătură de bunăvoie unei grupe sau alteia și astfel sunt rânduiți să aibă parte de soarta pe care Dumnezeu a pregătit-o mai dinainte pentru grupa aceea. Când alege să-L lepede pe Domnul Hristos, omul renunță de bunăvoie la singurul mijloc de mântuire (vezi Faptele Apostolilor 4,12). Dumnezeu a declarat că cel neascultător va fi spulberat de către „piatră” (Matei 21,44). Consecințele încălcării au fost „rânduite” de Dumnezeu. Astfel, atunci când iudeii L-au lepădat pe Domnul Hristos, și-au sigilat soarta ca națiune (vezi Vol. IV, pp. 30–36; vezi comentariul de la 1 Corinteni 1,23). În ce privește preștiința și predestinația divină, vezi comentariul de la Ioan 3,17–19; Romani 8,28.29.

1 Petru 2:9

9. Seminție aleasă. [„Generație aleasă”, KJV]. Gr. genos eklekton, „soi ales”, „popor ales”. Despre „piatra din capul unghiului” de asemenea se spune că este „aleasă” (eklekton, 1 Petru 2,4.6; compară cu Apocalipsa 17,14). Națiunea iudaică a fost cândva „aleasă” pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu printre popoare (vezi Vol. IV, pp. 26, 27; vezi comentariul de la Isaia 43,10), dar din cauza necredinței și a împietririi inimii, ei și-au pierdut poziția lor favorizată (vezi Vol. IV, pp. 30, 31). Aici Petru declară că Dumnezeu a transferat privilegiul și răspunderile națiunii iudaice asupra comunității creștine, nu ca un grup național, ci ca un popor format din oameni din toate națiunile pentru a constitui o entitate spirituală, o singură familie mare, în toată lumea (vezi comentariul de la Galateni 3,28). Statutul special al Israelului literal a fost revocat (vezi Vol. IV, pp. 35, 36).

Preoție împărătească. Un citat din LXX, de la Exodul 19,6 (vezi comentariul de acolo), unde e folosită aceeași expresie greacă (basileion hierateuma). Vezi comentariul de la Apocalipsa 1,6, unde dovezile textuale atestă exprimarea „o împărăție, preoți”. Ca preoți, creștinii trebuie să-I aducă lui Dumnezeu „jertfe duhovnicești” (1 Petru 2,5); de asemenea ei se aduc pe ei înșiși ca jertfe vii (vezi comentariul de la Romani 12,1), o grupare de credincioși cu totul dedicați lui Dumnezeu. Nu au nevoie de vreun preot omenesc care să fie mijlocitor între ei și Dumnezeu, deoarece există un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, Isus Hristos (vezi comentariul de la Evrei 7,17.24–28; vezi și cap. 4,16).

Neam sfânt. Așa cum a ales națiunea iudaică pentru a mărturisi cu privire la principiile conducerii Sale (vezi comentariul de la Deuteronom 7,6), tot așa Dumnezeu a chemat și biserica creștină pentru a fi un „neam sfânt”, care să-L reprezinte pe pământ (vezi Vol. IV, pp. 35, 36).

Ca să fie al Lui. Gr. peripoiesis, „proprietate”, „proprietate personală”, literal, „o achiziție” (vezi comentariul de la Efeseni 1,14). Compară cu verbul înrudit, peripoieo, „a achiziționa” [pentru sine], „a păstra” [pentru sine]. Cuvântul englezesc folosit aici, „peculiar” („particular”) care de fapt înseamnă „aparținând unei persoane”, „proprietate particulară”, „al său propriu”, vine de la latinescul peculiaris, „al cuiva personal”, „aparținând cuiva”, „special”. În engleză „peculiar” are și sensul de „ciudat” sau „excentric”, dar ideea că aici Petru îl caracterizează așa pe poporul lui Dumnezeu, nu este justificată de cuvântul grec peripoiesis (vezi comentariul de la Deuteronom 14,2). Aici sensul literal este „un popor în posesie”, însemnând „un popor în a cărui posesiune a ajuns Dumnezeu”, sau „un popor pe care Dumnezeu l-a achiziționat pentru Sine”, „un popor care Îi aparține lui Dumnezeu”. Vezi comentariul de la Exodul 19,5; Deuteronom 7,6; Maleahi 3,17. Domnul Hristos a obținut biserica și o consideră a fi într-un anumit înțeles proprietatea Sa personală (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,28; Efeseni 1,14).

Ca să vestiți. Literal, „să proclamați”.

Puterile. Gr. aretai, „distincțiile”, „perfectiunea”, cu accent pe aceste calități manifestate activ prin fapte. Aici se face referire la slava, la iubirea îmbelșugată a lui Dumnezeu și la planul Său milostiv pentru mântuirea păcătoșilor (vezi Exodul 34,6.7). Dumnezeu a făcut din biserică proprietatea Lui pentru ca

membrii ei să poată reflecta prețioasele Sale trăsături de caracter în propria lor viață și să proclame tuturor oamenilor bunătatea și îndurarea Lui. Prin atractivitatea personalității sale și prin faptele lui bune, creștinul trebuie să-L descopere pe Dumnezeu în fața lumii așa cum a făcut-o Domnul Isus (vezi 2 Corinteni 2,14–16).

Întuneric. Scripturile vorbesc despre întunericul „acestui veac” (Efeseni 6,12) și despre „faptele întunericului” (Romani 13,12), care sunt „neroditoare” (Efeseni 5,11). Poporul lui Dumnezeu nu se află „în întuneric” (1 Tesaloniceni 5,4), deoarece a fost chemat să iasă afară din el (vezi comentariul de la Ioan 1,5).

Lumina. Un cuvânt care face referire la adevăr (Matei 4,16; Luca 11,35) și la cei care rămân în el (Matei 5,14; Faptele Apostolilor 13,47; Efeseni 5,8). Domnul Isus Hristos (vezi comentariul de la Iacov 1,4.5.9; 8,12) și Tatăl (1 Ioan 1,5) sunt izvorul luminii. Lumina adevărului împrăștie întunericul ignoranței și este astfel un simbol biblic al prezenței și al călăuzirii lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Ioan 1,4.7).

Minunată. Sau „uimitoare”, „uluitoare”.

1 Petru 2:10

10. Odinioară. [„În trecut”, KJV]. Adică mai ales pe vremea când Avraam și descendenții lui erau poporul „pe care Dumnezeu l-a câștigat ca să fie al Lui”.

Nu erați un popor. Apostolul parafrazează versetul din Osea 2,23 și îl aplică la creștinii dintre neamuri. El nu s-ar fi putu adresa astfel creștinilor iudei, ai căror strămoși fuseseră poporul lui Dumnezeu timp de secole. Mai târziu arată că „poporul” căruia îi vorbește aici sunt cei convertiți de la idolatrie (1 Petru 4,3.4). Pavel de asemenea citează versetul din Osea 2,23 făcând referire la chemarea neamurilor la pocăință (vezi comentariul de la Romani 9,25.26).

Poporul lui Dumnezeu. Fără Domnul Hristos, toți oamenii, fie iudei, fie neamuri, ar fi fost fără nădejde (vezi comentariul de la v. 9). Totuși, când devin cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, ei se alătură seminției alese, a cărei sarcină este de a descoperi oamenilor slava Domnului lor (vezi comentariul de la v. 9).

Nu căpătaserăți îndurare. În timpul cât Israel a fost poporul ales al lui Dumnezeu, neamurile puteau obține îndurare divină devenind israeliți. Dar acum, pentru a avea parte de aceeași îndurare, un iudeu trebuia să părăsească iudaismul și să intre în biserica creștină. În vremurile de demult Israel era canalul prin care îndurarea divină se revărsa spre lume; astăzi, biserica este canalul acela.

Ați căpătat îndurare. Datorită faptului că au devenit mijlocul rânduit de Dumnezeu prin care „îndurarea” se revărsa spre lume.

1 Petru 2:11

11. Prea iubiților. Gr. agapetoi, „cei iubiți”, de la agape, care subliniază ideea unei iubiri inteligente, caracterizată prin lepădare de sine (vezi comentariul de la Matei 5,43).

Vă sfătuiesc. Sau „vă îndemn”.

Străini. Gr. paroikoi, „străini”, adică imigranți care nu se bucură de drepturile cetățeniei (vezi comentariul de la Efeseni 2,19; compară cu 1 Petru 1,1.17).

Călători. [„Peregrini”, KJV]. Gr. parepidemioi, „vizitatori”, „străini”, „exilați” (vezi comentariul de la 1 Petru 1,1; compară cu Evrei 11,13).

Să vă feriți. [„Să vă abțineți”, KJV]. Creștinii trebuie să rămână „fără pată” și „fără zbârcitură” (vezi comentariul de la Efeseni 5,27) în mijlocul unei lumi degenerate din punct de vedere moral. Ei trebuie să se ferească de orice contact cu obiceiurile și practicile rele. Acest lucru îi deosebește ca „străini” și „călători” în lumea aceasta. Ei se țin departe de plăcerile ei depravate și se consacră lucrurilor spirituale.

Poftele. Gr. epithumiai, „dorințe”, „pofte” (vezi comentariul de la Ioan 8,44; Romani 7,7; vezi și

comentariul de la Matei 5,28).

Firii pământești. Gr. sarkikos, „trupesc”, „carnal” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 3,1).

Se războiesc. Gr. strateuo, „a duce o campanie”, „a da o bătălie”. Rămășițele înclinațiilor păcătoase duc o luptă stăruitoare în mintea creștinului, până când harul Domnului Hristos îl imunizează împotriva poftelor „firii pământești” care se luptă împotriva sufletului (vezi comentariul de la Romani 7,21–25).

Sufletul. Gr. psuche (vezi comentariul de la Matei 10,28), referindu-se aici la însușirile superioare ale omului, conștiința și voința (compară cu 1 Petru 1,9.22).

1 Petru 2:12

12. Purtare. Vezi comentariul de la cap. 1,15.

Bună. [„Cinstită”, KJV]. Gr. kalos, „nobil”, „slujind unui scop bun”. Influența caracterului creștin asupra celor neconvertiți ar trebui să mărturisească despre superioritatea felului creștin de viață. Altruismul, răbdarea, hărnicia și viața ordonată a unui credincios adevărat sunt în contrast izbitor cu obiceiurile mai mult sau mai puțin nedisciplinate ale celor neconvertiți.

Neamurilor. Gr. ethne, „națiuni”. Aici cuvântul acesta nu face referire la cei care nu erau iudei, ci are sens figurat, fiind vorba despre necreștini, deoarece Petru le scria în primul rând celor convertiți de la păgânism (cap. 4,3.4). Iudeii foloseau cuvântul ebraic vechi testamentar, goy, și echivalentul lui grec nou testamentar, ethnos, cu sensul de „națiune”, și ambele sunt adesea traduse așa, uneori cu referire la poporul evreu (de pildă în Genesa 12,2; Exodul 19,6; 33,13; Ezechiel 37,22; Luca 7,5; 23,2; Ioan 11,43–52; Faptele Apostolilor 26,4), dar mai frecvent cu privire la națiunile păgâne dimprejur (Leviticul 20,23; Deuteronom 4,27; 2 Împărați 18,33; Ieremia 5,15; 25,31; Ezechiel 6,8; Apocalipsa 2,26; de asemenea aproape de fiecare dată când e folosit în Noul Testament cuvântul „neamuri”). Formele de plural goyim și ethne (traduse „națiuni”, „neamuri”, sau „păgâni”) au ajuns să însemne nu doar națiunile păgâne, ci și păgânii ca indivizi (Faptele Apostolilor 10,45; 13,42.48; Efeseni 2,11; 3,1). Astfel, pentru iudei, care se considerau mai presus de cei dintre „neamuri”, termenul ethne a căpătat sensul secundar depreciativ, de inferiori și păgâni (vezi comentariul de la Galateni 2,15).

Creștinii iudei fuseseră obișnuiți să înțeleagă prin „Israel” poporul legământului lui Dumnezeu, și prin „națiunile”, sau „neamurile” să înțeleagă „păgâni” – „fără drept de cetățenie în Israel: străini de legământele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12). De aceea, s-ar fi sfiit să aplice cuvântul „israelit” convertiților dintre neamuri, sau să considere că atunci când aceștia părăsiseră păgânismul și se alăturaseră bisericii creștine, încetaseră să mai facă parte dintre Neamuri (1 Corinteni 12,2; Efeseni 2,11).

Faptul acesta explică de ce atât Pavel cât și Petru folosesc cuvântul ethne pentru a pune în contrast neamurile și creștinii, nu neiudeii și iudeii. Pavel îi muștră pe creștinii din Corint pentru îngăduirea unui păcat dintre „aceia care nici chiar la păgâni [„neamuri”, KJV] nu se pomenesc” (1 Corinteni 5,1) și îi pune în contrast pe acești creștini („voi”) cu „neamurile” care „jertfesc dracilor” (1 Corinteni 10,20). Petru de asemenea, în pasajul în discuție, face deosebire între „ei” și „voi” (în limba română pronumele acestea sunt subînțelese) când le spune acestor foști păgâni să aibă „o purtare bună [„cinstită”, KJV] în mijlocul neamurilor”. Este evident că nu îi numește „neamuri” pe aceia care „odinioară” nu erau un popor, dar acum sunt „poporul lui Dumnezeu” (1 Petru 2,10), mai ales că acum sunt „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt” (v. 9), moștenitor al făgăduințelor legământului pentru Israel.

Făcători de rele. Creștinii erau greșit înțeles de către păgâni, fiind acuzați de lipsă de loialitate față de stat și învinuiți că tulbură pacea. În asemenea circumstanțe, unica lor apărare era o viață nepătată, o viață pe care să o admire chiar și păgânii.

Bune. Gr. kalos. Ca reprezentant al Domnului Hristos, creștinul trebuie să fie cunoscut nu doar pentru corectitudinea lui morală, ci și pentru interesul pe care îl are pentru binele semenilor săi. Dacă experiența sa religioasă este autentică, atunci ea se va manifesta prin fapte bune (vezi comentariul de la Matei 7,16–20; Iacov 3,11–18).

Văd. Sau „le urmăresc cu atenție”, „le verifică”. Apostolul nădăjduiește că, observând felul de viață al creștinilor, mulți păgâni îl vor adopta (vezi comentariul de la 1 Corinteni 4,9; Evrei 10,33).

Să slăvească pe Dumnezeu. Adică să recunoască înțelepciunea și puterea Lui, pe care le văd reflectate în viața creștinilor. Poate că Petru își amintește aici de cuvintele Domnului Isus (vezi comentariul de la Matei 5,16).

Cercetării. Gr. episkope, „o privire asupra”, poate din partea păgânilor, când cercetează de aproape „faptele bune” ale membrilor bisericii, sau de către Dumnezeu, când, la judecată, va „privi asupra” vieților oamenilor. Deoarece unul din scopurile vieții creștinului este să descopere caracterul lui Dumnezeu și astfel să-i determine pe păgâni să-și cerceteze relația cu El, prima explicație se armonizează cel mai bine cu contextul. „Privind asupra” caracterului nobil al creștinului adevărat, păgânii vor avea motive suficiente „să slăvească pe Dumnezeu”. Cea mai bună cale prin care pot ei să facă lucrul acesta este să se supună harului divin și puterii Sale de a transforma caracterul.

1 Petru 2:13

13. Fiți supuși. [„Supuneți-vă”, KJV]. Literal, „supuneți-vă o dată pentru totdeauna”.

Oricărei stăpâniri omenești. [„Oricărui decret omenesc”, KJV]. Literal, „oricărei instituții omenești”. Cu excepția cazului în care este implicată încălcarea unui principiu, creștinul trebuie să conlucreze din inimă cu legile scrise și nescrise ale societății în mijlocul căreia trăiește. Petru consideră diferitele forme de guvernare ca instituții stabilite de om. El nu accentuează, așa cum face Pavel în Romani 13, permisiunea divină prin care își exercită puterea conducătorii pământești, ci accentuează aspectul uman al autorității lor. Creștinul nu trebuie să se împotrivescă autorităților stabilite.

Pentru Domnul. Creștinul trebuie să-și îndeplinească obligațiile civice nu din teama de pedeapsă, ci din cauza preceptului și a exemplului dat de Domnul său, pe când era El pe pământ. Domnul Isus S-a supus poruncilor civile, chiar preferând să se supună nedreptății decât să Se răzvrătească împotriva autorității stabilite (vezi comentariul de la Matei 22,21; 26,50–53).

Înalt stăpânitor. [„Suprem”, KJV]. Literal, „stând deasupra”, sau „fiind mai presus decât alții”, în ce privește poziția.

1 Petru 2:14

14. Dregătorilor. [„Guvernatorilor”, KJV]. Și anume dregătorii provinciilor. În principiu, aici ar fi incluși toți ceilalți slujbași oficiali cu funcții mai mici.

Trimiși de el. Slujbașii oficiali inferiori în rang trebuie să fie ascultați pentru că au fost numiți de împărat, care domnește cu permisiunea divină, pentru a asigura ordinea și dreptatea (vezi comentariul de la Daniel 4,17).

Pedepsească. Una din funcție principale ale conducerii este de a menține ordinea în societate (vezi comentariul de la Romani 13,3.4). Creștinii nu trebuie să aibă reputația de a face dificilă menținerea legii și a ordinii pentru cei cărora li s-a încredințat această răspundere.

Să laude. Vezi comentariul de la cap. 1,7. Slujbașii oficiali nu au doar datoria de a îngrădi forțele răului, ci și de a încuraja persoanele și activitățile care contribuie la bunul mers al societății.

1 Petru 2:15

15. Căci. Petru introduce acum motivul fundamental pentru care creștinul trebuie să se supună autorității civile.

Voia lui Dumnezeu. Creștinul trebuie să se supună nu din teamă de pedeapsă, ci pentru că Dumnezeu îi cere să facă așa.

Făcând ce este bine. Sau „având o purtare exemplară”.

Să astupați gura. [„Să aduceți la tăcere”, KJV]. Sau „să astupați în continuare gura”. Calea cea mai bună pentru a astupa gura celor care critică este a nu da nici un motiv în acest sens.

Proști. [„Nechibzuiți”, KJV]. Sau „stupizi”, adică persoane care pe nedrept îi acuză pe creștini că sunt „făcători de rele” (cap. 2,12).

1 Petru 2:16

16. Ca niște oameni slobozi. Creștinul se supune autorității (v. 13) nu ca un sclav servil, care nu gândește, ci o face inteligent și de bunăvoie, ca un om liber în Domnul Hristos Isus.

Slobozenia. [„Libertatea”, KJV]. Adică libertatea de a acționa ca o ființă inteligentă.

Haină. [„Manta”, KJV]. Sau „învelitoare”, „văl”, și în sens figurat, un „pretext”. Creștinul nu va abuza de libertatea sa și nu va profita de reputația sa de cetățean care respectă legile. Libertatea creștină nu îl scutește nici în cea mai mică măsură de răspunderea sa, ca cetățean, față de autoritatea legal constituită (compară cu 1 Corinteni 6,12; 10,23).

Răutății. Gr. kakos (vezi comentariul de la v. 1)

Robi. Sau „sclavi”. Ca rob al lui Dumnezeu, creștinul ascultă de El. Lumea are dreptul să se aștepte de la creștin să trăiască potrivit cu mărturisirea sa de credință și trebuie să tragă concluzia că ceea ce face, face cu aprobarea divină. În felul acesta, bunul nume al lui Dumnezeu depinde de felul cum se poartă creștinul. El nu ar trebui să dea niciodată oamenilor ocazia de a crede că felul de viață cerut de Dumnezeu este inferior celui îndeobște acceptat de necreștini.

1 Petru 2:17

17. Cinstiți pe toți. Adică indiferent care ar fi poziția lor în societate. Fiecare trebuie respectat, nu neapărat pentru calitățile pe care le are, ci având în vedere statutul său.

Iubiți. Sau „iubiți în continuare”. Același sens de continuitate este folosit și la verbele „cinstiți” și „temeți-vă”, subliniind consecvența atitudinii creștine, care închide gura celor neștiutori (v. 15).

Pe frați. [„Frățietatea”, KJV]. Adică frățietatea credincioșilor în Domnul Hristos.

Temeți-vă de Dumnezeu. Vezi comentariul de la Psalmi 19,9.

Împăratului. Vezi comentariul de la v. 13.

1 Petru 2:18

18. Slugilor. Gr. oiketai, „sclavi în gospodărie” (vezi comentariul de la Romani 14,4; Efeseni 6,5–8).

Fiți supuse. Sau „continuați să fiți supuse” (vezi comentariul de la Efeseni 6,5).

Stăpânilor. Gr. despotai (vezi comentariul de la Luca 2,29; Faptele Apostolilor 4,24). Aici cuvântul acesta accentuează domnia absolută asupra sclavilor. Deoarece mulți creștini din biserica primară erau sclavi, conducătorii bisericii au considerat necesar să abordeze problema sclaviei din punct de vedere practic, nu ideal (vezi comentariul de la Deuteronom 14,26). Sclavii creștini trebuiau să câștige stima și bunătatea stăpânilor, dând pe față credincioșie, loialitate, umilință, răbdare și un spirit iertător.

Buni. Gr. agathos, „bun”, din punct de vedere moral.

Blânzi. Gr. epieikes, „blând”, „chibzuit”, „cu o purtare blândă”. Petru amintește aici sfatul Domnului Hristos, dat în Predica de pe Munte (vezi comentariul de la Matei 5,43–48).

Greu de mulțumit. [„Îndărătnic”, KJV]. Literal, „strâmbi”, aici, metaforic, o „minte sucită”, așa cum

se dă pe față în purtarea față de alții. Poate că nu este greu să-i slujești unui stăpân bun și chibzuit, dar se cere multă tărie creștină pentru a-i sluji cu credincioșie unui stăpân sucit și pervers. Cu toate acestea, un stăpân „greu de mulțumit” nu este o scuză pentru lipsa de bună-cuviință sau de ascultare. Sclavul creștin era zilnic confruntat cu situații dificile. Adesea i se cerea să facă pregătiri pentru închinarea stăpânului la zei, să servească alimente sau băuturi dăunătoare sau să fie de față la distracții imorale. Cu toate acestea, el trebuia să-și îndeplinească datoria cu credincioșie.

1 Petru 2:19

19. Plăcut. [„Vrednic de laudă”, KJV]. Gr. charis, „har”, aici „plăcut” (vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 1,7; 3,24; 1 Corinteni 1,3). Compară cu ocazia în care Domnul Isus a folosit cuvântul charis – „ce răsplată vi se cuvinte?” (Luca 6, 32). Ca un sclav creștin să rămână credincios față de un stăpân arogant și „greu de mulțumit” (1 Petru 2,18) este nevoie de mult har de la Dumnezeu. Fiindu-i plăcută devoțiunea sclavului credincios, Dumnezeu îi acordă putere divină pentru a-i face povara mai ușor de suportat.

Pentru cugetul lui față de Dumnezeu. Literal, „din cauza conștiinței lui față de Dumnezeu”, o conștiință iluminată de Duhul Sfânt, care Îl are în vedere pe Dumnezeu în îndeplinirea datoriilor zilnice. Conștientizarea prezenței Sale îl face în stare pe credincios să conlucreze cu cerul și să trăiască o viață de biruință, triumfând peste problemele dificile și amare ale vieții.

Suferă întristare. Sau „continuă să îndure întristările”. Cunoașterea faptului că în orice experiență dureroasă a vieții Dumnezeu stă alături de noi, aduce curaj și seninătate.

Pe nedrept. Principiul acesta se aplică nu doar sclavului creștin, ci și tuturor credincioșilor care sunt judecați pe nedrept și calomniați. Știind că Dumnezeu vede totul și judecă cu dreptate, creștinul care „suferă” va răbda nedreptatea așa cum, cu atâta noblețe, a făcut-o Hristos, Domnul său (vezi comentariul de la Matei 5,10–12).

1 Petru 2:20

20. Ce fală? [„Ce slavă?” KJV]. Literal, „ce fel de merit?”

Cu răbdare. Adică să suferă cu răbdare atunci când știe că merită pedeapsă pentru necredincioșia lui față de stăpânul său pământesc.

Pălmuiți. Gr. kolaphizo, „a trage palme”, „a bate cu pumnii”.

Când ați făcut rău. [„Pentru greșelile voastre”, KJV]. Literal, „pentru greșelile voastre continue”, fie împotriva lui Dumnezeu, fie împotriva semenului. Refuzând să fie ascultător, sclavul creștin calcă porunca lui Dumnezeu și în același timp sfidează dorințele stăpânului său pământesc. În felul acesta, reputația lui de creștin scade în ochii celor necredincioși, iar înaintea lui Dumnezeu faptele lui nu sunt charis (vezi comentariul de la v. 19), adică vrednice de favoarea divină.

Lucrul acesta. Adică a suferi cu răbdare maltratări nemeritate.

Plăcut. Gr. charis, tradus „vrednic de laudă” (vezi comentariul de la v. 19). Sclavul creștin nu trebuia să fie niciodată vinovat de lenevia, ineficiența sau necinstea pentru care erau adesea pedepsiți sclavii păgâni. Dumnezeu are mijloace prin care îi va recompensa pe credincioșii sinceri care suferă din cauza neprihănirii, iar această asigurare călduroasă a purtării Sale de grijă susține credința și curajul lor.

1 Petru 2:21

21. Chemați. Creștinul a fost chemat să facă binele și, dacă este nevoie, să suferă din această cauză. Era posibil ca un sclav – sau oricare alt membru al bisericii creștine – deși își împlinea cu bucurie responsabilitățile impuse, să fie uneori tratat rău, dar trebuia să suferă această maltratare fără să se plângă.

Hristos a suferit. Mai ales în timpul judecării și al crucificării Sale (vezi v. 23). El a suferit pe nedrept deoarece nu făcuse niciodată vreun lucru pentru care să merite pedeapsa (vezi v. 22). Noblețea caracterului său poate fi măsurată prin intensitatea tratamentului urât la care a fost supus încă din copilărie (vezi comentariul de la Evrei 2,10.18; 4,15). În fața nedreptății crescânde, Domnul Hristos cel neprihănit a

dat pe față un model desăvârșit de suferință (vezi comentariul de la Matei 5,10–12). El a întâmpinat ironiile și insinuările rele fără să se răzbune. A răspuns răutății oamenilor cu iubire și mărinimie. A suferit cu răbdare, încrezător că Dumnezeu va face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine (vezi comentariul de la Romani 8,28; 1 Petru 2,19).

Pentru voi. [„Pentru noi”, KJV]. Sau „în interesul nostru”. Dumnezeu a vrut ca suferința nobilă a Mântuitorului să fie un exemplu pe care să-l urmeze fiecare creștin. Viața desăvârșită a Domnului Hristos, marcată de suferință și moarte, a fost soluția lui Dumnezeu pentru întreaga problemă a păcatului. Însă aici Petru nu vorbește în primul rând despre ispășire, ci despre răbdarea și de tăria date pe față de Domnul Hristos în suferințele Sale.

Pildă. Gr. hupogrammos, având sensul de un model perfect de scriere, după care se poate face o copie desăvârșită. Domnul Hristos ne-a oferit un model desăvârșit de răbdare în suferință, model pe care creștinul trebuie să-l copieze cu grijă, la fel cum scrie un elev pe o foaie albă de hârtie, după modelul desăvârșit așezat în fața lui.

Călcați. Literal, „să urmați de aproape”, adică pas cu pas.

Urmele. Așa cum pot fi lăsate de o persoană care calcă pe un teren moale.

1 Petru 2:22

22. El n-a făcut păcat. Un citat din Isaia 53,9. În ce privește caracterul neprihănit al Domnului Hristos, vezi Vol. V, p. 918.

Gura. Deoarece gândurile Domnului Hristos erau curate, nici un „vicleșug” nu a ieșit din gura Lui. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12,34).

Vicleșug. Sau „înșelăciune” (vezi comentariul de la v. 1). Nimic înșelător nu s-a găsit vreodată în cuvintele Domnului Hristos, nici un subterfugiu pentru a alina îngrijorarea și suferința. Compară cu Apocalipsa 14,5.

1 Petru 2:23

23. Batjocorit. [„Ocărât”, KJV]. Sau „insultat”.

Nu răspundea cu batjocuri. [„Nu ocăra înapoi”, KJV]. Domnul Hristos nu Se înjosea pentru a Se răzbuna sau pentru a întoarce rău pentru rău. Deoarece un al doilea rău nu-l îndreaptă pe primul, exemplul Său dă pe față spiritul care îi poate împăca în cele din urmă pe oamenii aflați în neînțelegere. Când spunea că „dragostea nu dă greș niciodată” (1 Corinteni 13,8) Pavel afirma că, în afara exemplului Domnului Hristos, nu există altă soluție la problemele omului.

Era chinuit. [„Suferea”, KJV]. Petru se gândește la chinurile la care a fost supus Domnului Isus cu ocazia judecății și a morții Sale, și la faptul că nu a rostit nici o acuzație batjocoritoare împotriva prigonitorilor Săi.

Se supunea. Cuvântul „Se” a fost adăugat de traducători. Din versiunea greacă nu reiese clar dacă Domnul Hristos Se „supunea” pe Sine, „supunea” cauza Sa sau pe chinuitorii Săi „dreptului Judecător”. Rugăciunea pe care a rostit-o pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23,34) s-ar putea să sugereze ultima dintre cele trei variante. Domnul Hristos nu le-a răspuns persecutorilor Săi atunci când Îl batjocureau și Îl maltratau.

Dreptului. Judecata, chiar și a celor nelegiuiți, va fi făcută în armonie cu dreptatea și mila lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Romani 3,26; Apocalipsa 15,3; 16,5.7; 19,11).

Judecător. [„Cel ce judecă”, KJV]. Compară cu Ioan 5,22.27.29.

1 Petru 2:24

24. El. Sau „El Însuși”. Făcând o paranteză, apostolul amintește de jertfa loctuitoare a Domnului Isus

Hristos ca pe un fapt întotdeauna vrednic de menționat, deși aici vrea să atragă atenția asupra eroismului cu care a suportat El batjocura și judecata (vezi comentariul de la v. 23).

A purtat. Sau „a înlăturat”, „a ridicat” (compară cu Evrei 7,27; 9,28; 13,15). Păcatul a fost pus pe seama Domnului Hristos (vezi comentariul de la Isaia 53,3–6; 2 Corinteni 5,21) pentru ca neprihănirea să poată fi pusă în dreptul omului (compară cu DA 25). Purtând pe cruce păcatele oamenilor, Domnul Hristos putea să ierte pedeapsa lor pentru că o plătise prin jertfa Sa (vezi comentariul de la Evrei 9,26). Moartea Lui a fost înlocuitoare, El a fost pedepsit pentru vinovăția altora (vezi comentariul de la Evrei 9,28). „El este jertfa de ispășire pentru păcatele... întregii lumi” (1 Ioan 2,2).

Păcatele noastre. Domnul Hristos n-a avut păcate (2 Corinteni 5,21), ci a venit să poarte păcatele noastre (Matei 1,21; Ioan 1,29; 1 Corinteni 15,3; Galateni 1,4; compară cu DA 25).

În trupul Său. Compară cu Evrei 10,10.

Lemn. [„Copac”, KJV]. Gr. xulon, literal „lemn [tăiat și gata pentru folosire]”. În Noul Testament nu este folosit pentru cruce cuvântul „copac” (dendron) (așa cum se întâmplă în limba engleză). Pentru apostolul Petru crucea a devenit antitipul altarelor de jertfă din cadrul preoției levitice.

Fiind morți. Gr. apoginomai, „a scoate din minte”, „a se depărta de”. Moartea Domnului Hristos trebuia să facă mai mult decât doar să aducă iertare pentru păcatele săvârșite. Ținta misiunii Sale pe pământ era curățirea vieților oamenilor de orice practică păcătoasă. El a venit pentru a-l mântui „pe poporul Său de păcatele sale” (vezi comentariul de la Matei 1,21; vezi și comentariul de la 1 Ioan 1,9).

Să trăim pentru neprihănire. Adică în armonie cu principiile drepte.

Rănilile. Aici Petru citează iarăși din Isaia 53,5.

Vindecați. Domnul Isus Hristos a venit să tămăduiască „pe cei cu inima zdrobită” (Luca 4,18) și pe toți „cei ce aveau trebuință de vindecare” (cap. 9,11) fizică și spirituală (vezi comentariul de la Marcu 2,5.10).

1 Petru 2:25

25. Ca niște oi. Vezi comentariul de la Isaia 53,6. Ca și Păstorul cel Bun (Ioan 10,11–16; Evrei 13,20), Domnul Isus Și-a dat viața pentru oile Sale (Ioan 10,15.16).

Rătăcite. Sau „rătăcind mereu”. Satana este acela care îi duce pe oameni în rătăcire (Apocalipsa 12,9; 20,3.7–9).

Întors. Gr. epistrepho, „a se întoarce înapoi”, „a se întoarce”, adesea tradus cu sensul de „a se converti” (Luca 22,32; Ioan 12,40; Faptele Apostolilor 3,19; Iacov 5,20). Păcătosul I-a întors spatele lui Dumnezeu, iar în momentul convertirii se întoarce și privește la Dumnezeul său.

Păstorul. Gr. poimen, tradus întotdeauna „păstor”. În ce privește o discuție cu privire la poimaino, „a păstori”, vezi Faptele Apostolilor 20,28. Cuvântul acesta sugerează grija și protecția Domnului Hristos pentru oile Sale (vezi comentariul de la Ioan 10,11). Pe zidurile catacumbelor picturile Îl zugrăveau pe Domnul Isus ca Păstor.

Episcopul. Gr. episkopos. „supraveghetor”, „administrator”, „tutore”, „păzitor” (vezi Vol. VI, pp. 26, 38; vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,28).

Sufletelor voastre. Sau „vostru” (vezi comentariul de la Evrei 13,17). Oaia rătăcită este în primejdia de pierdere veșnică; pastorul și toți ceilalți slujbași ai bisericii trebuie să fie plini de har și să aibă o experiență autentică pentru a-i readuce pe membrii rătăciți la Marele Păstor.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1-3AA 521; FE 457

1-9TM 287

2 Ev 252; FE 124; MM 124; SC 67

3-5DA 413

3-8DA 599

4 FE 458

4, 5 AA 595; 2T 168

5 ChS 62; Ev 573; FE 459, 516; MB 150; TM 17; 5T 121; 6T 154, 435; 8T 196, 246; 9T 180

5, 6 FE 461

6 GC 210

7 TM 288

7-9FE 462; 8T 154

9 AA 9; AH 432; ChS 21, 243; COL 165; CSW 34; CT 37, 243, 370; Ev 644; FE 110, 199, 413; LS 346, 350; MH 286; ML 195, 203, 310; MM 213; MYP 200; PK 716; PP 362, 607; SL 40; TM 235, 442; 1T 286, 406, 550; 2T 105, 109, 169, 450, 452; 3T 201, 461; 5T 14, 45, 100, 330, 403, 649, 662, 710; 6T 35, 123, 174, 367; 7T 216; 8T 46; 9T 17, 165

9, 10 AA 521

9-12TM 289

11 AH 127; CD 62, 167, 399; CH 67, 576; COL 53; GC 474; SL 25, 28; Te 19, 61, 64, 73, 149; 1T 546, 548; 2T 45, 99, 401, 405, 450; 3T 51; 4T 215

11-25AA 522

12 FE 462; GW 372; 6T 120; WM 295, 298

13-18ML 280

19 2T 427

20 MH 485

21 CS 26; DA 209; Ev 524, 636; FE 199; MM 257; SC 61; 8T 209

21, 22 ML 296

22 AA 570; 5T 422; WM 286

23 2T 178, 426; 4T 349, 368

24 MYP 105; 6T 479; 9T 193

25 CT 284

1 Petru 3:1

1. Tot astfel. Soțiile creștine trebuie să-și cinstească soții prin cuvânt și purtare (vezi comentariul de la Genesa 3,16; Efeseni 5,22.25).

Nevestelor. Aici Petru confirmă învățăturile lui Pavel cu privire la etica familiei creștine (vezi comentariul de la Efeseni 5,22; Tit 2,5).

Fiți supuse. Sau „fiți în continuare supuse”.

Băraților voștri. Petru scoate în evidență legătura unică a căsătoriei. O soție credincioasă trebuie să aibă întotdeauna un spirit creștinesc, trăind în pace chiar și cu un soț necredincios. Legământul cu Hristos nu o eliberează de legământul anterior față de soțul necredincios.

Unii. Adică soții necredincioși.

Nu ascultă Cuvântul. Adică nu primesc și nu ascultă Evanghelia. Nu era ceva neobișnuit ca o soție să primească adevărul în Domnul Isus Hristos și soțul ei să-l respingă și să fie împotrivor. Cu toate acestea, soția creștină nu trebuia să caute să se elibereze de legământul de căsătorie atâta vreme cât soțul ei era de acord să trăiască împreună cu ea (vezi comentariul de la 1 Corinteni 7,12–15). Ea trebuia să rămână cu bărbatul ei, fiind o soție supusă, nădăjduind și rugându-se ca viața ei evlavioasă să-l câștige la Domnul.

Să fie câștigați. Și anume la credința în Domnul Hristos.

Fără cuvânt. [„Fără cuvântul”, KJV]. Literal, „fără un cuvânt”, „fără vorbire”. Din versiunea greacă este clar că aici prin „cuvânt” nu se face referire la solia Evangheliei, ca în cealaltă ocazie când este folosit substantivul „Cuvântul” în acest verset. Având în vedere faptul că „purtarea” trebuie să fie mijlocul prin care să-i câștige soțiile credincioase pe soții lor necredincioși, aici, în contrast, prin „cuvânt” se face referire la convingerea personală. Uneori o soție credincioasă ar putea fi ispitită să inițieze discuții și să încerce să-l convingă pe soțul ei prin dovezi logice. În general vorbind, aceasta nu este calea cea mai bună pentru a-l câștiga pe un soț necredincios. O atitudine cicălitoare, polemică este străină de spiritul și de metodele Domnului Hristos.

Purtarea. Gr. anastrophe, „purtarea” (vezi comentariul de la cap. 1,15). Stăpânirea de sine, blândețea și lepădarea de sine sunt argumente cărora nu li se poate răspunde, fiind de obicei mult mai eficiente decât vorbirea și argumentarea nesfârșită.

1 Petru 3:2

2. Când vă vor vedea. Literal, „când vor privi de aproape” (vezi cap. 2,12).

Felul ... de trai. Vezi comentariul de la v. 1.

Curat. [„Cuminte”, KJV]. Sau „curat” (vezi comentariul de la 1 Timotei 5,22). Stilul și gustul unei soții creștine trebuie să fie modeste. Ea trebuie să fie recunoscută pentru decența în toate lucrurile.

În temere. [„Cu temere”, KJV]. Adică temere sfântă de Dumnezeu (vezi 1 Petru 2,17.18; vezi comentariul de la Psalmi 19,9). Versetul acesta poate fi tradus astfel: „După ce au observat de aproape purtarea voastră, curată în temere de Dumnezeu”.

1 Petru 3:3

3. Podoaba. Gr. kosmos, „podoabă”, „ornament”, „împodobire” (vezi comentariul de la Isaia 3,16–24; 1 Timotei 2,9.10). Cuvântul „cosmetice” este derivat de la cuvântul grecesc kosmos. Nu îi stă bine unei femei creștine să facă paradă de îmbrăcămintea și podoabele ei, pentru a trage atenția către sine. Ea ar trebui să atragă cel mai mult prin purtarea creștină (vezi comentariul de la 1 Petru 3,2).

Împletitura părului. Aici Petru se referă la un fel de „împodobire” din antichitate, care nu reflecta un motiv „curat” (vezi comentariul de la v. 2). Împletirea complicată a părului, care lua și timp mult, erau un

indiciu de bogăție în societatea greacă și romană de pe vremea lui Petru. Este evident că motivul care stătea în spatele unei asemenea coafuri era dorința de a atrage atenția, motivație care nu este în armonie cu principiile creștinismului. Vezi comentariul de la 1 Timotei 2,9.

Purtarea de podoabe de aur. Femeile la modă din Imperiul Roman purtau multe inele, brățări la mâini și la glezne. Dar „purtarea de podoabe de aur” nu se potrivea cu principiul modestiei și al simplității creștine.

Îmbrăcarea hainelor. Probabil că este vorba de obiceiul de a schimba îmbrăcămintea și podoabele de mai multe ori pe zi, pentru a face față cerințelor societății. Dorința de a avea o garderobă bogată a fost o cursă înșelătoare pentru bărbații și femeile din totdeauna. Bani care ar fi putut fi cheltuiți pe lucruri mai folositoare, atât pentru binele veșnic al dăătorului cât și pentru al primitivului, sunt adesea irosiți pe îmbrăcăminte luxoasă.

1 Petru 3:4

4. Omul ascuns. Persoana lăuntrică, adevăratul eu (Romani 7,22; 2 Corinteni 4,16; Efeseni 3,16).

Inimii. Adică personalitatea și caracterul. Folosirea timpului pentru împodobirea caracterului cu trăsături creștinești aduce mult mai multe beneficii decât pierderea timpului cu înfrumusețarea exterioară, a trupului.

Nepieritoare. Caracterul acesta, care rămâne în veac, este haina neprihănirii pe care o făgăduiește Domnul Hristos tuturor celor care Îl primesc prin credință și care vin la El pentru călăuzire (vezi comentariul de la Matei 22,11; Apocalipsa 3,18). Aceasta este podoaba pe care dorește Dumnezeu să o poarte femeia creștină și care o va recomanda atât pe ea cât și religia ei înaintea soțului și a prietenilor ei necredincioși, într-un mod în care nimic altceva nu ar putea s-o facă.

Duh. Adică dispoziția sufletească.

Blând. Gr. praüs (vezi comentariul de la Matei 5,5). Simplitatea femeii creștine va ieși la iveală în contrast puternic cu atitudinea acelor care încearcă să atragă atenția cu împletituri de păr bătoare la ochi, podoabe strălucitoare și îmbrăcăminte la modă.

Liniștit. Liniștea creștină nu depinde de modele schimbătoare, ci de Domnul Hristos, care este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13,8) și a cărui tovarășie este cu mult mai de preț decât cea a unor oameni nestatornici.

De mare preț. Valoarea materială a podoabelor de aur și a veșmintelor luxoase este lipsită de însemnătate în comparație cu valoarea veșnică a bărbaților și a femeilor cu adevărat convertiți.

1 Petru 3:5

5. Astfel. [„În felul acesta”, KJV]. Adică împodobindu-și caracterul.

Se împodobeau. Și anume cu un „duh blând și liniștit” (vezi comentariul de la v. 4).

Femei. Sau soții.

Nădărduiiau. [„Se încredeau”, KJV]. Gr. elpizo, „a nădărdui”. Aceste femei evlavioase își puneau speranțele de recunoaștere și siguranță în făgăduințele lui Dumnezeu. Dorințele lor erau în armonie cu planurile lui Dumnezeu pentru ele.

Erau supuse. Ele nu căutau, ca o soluție la problemele maritale, să-și desfacă legămintele de căsătorie. Fără îndoială că multe femei credincioase aveau de dat piept cu situații extrem de dificile în căminurile lor, totuși întâmpinând cu statornicie și smerenie acele circumstanțe, au meritat aprobarea lui Dumnezeu. Ele au îndurat încercările cu calm.

1 Petru 3:6

6. Sara. Soția lui Avraam este prezentată aici ca mama tuturor soțiilor evlavioase și ca o pildă pe care ele o pot urma fără ezitare.

Și-l numea „domnul ei”. Sara îl respecta pe Avraam și se supunea autorității pe care acesta o avea în familie (vezi comentariul de la Genesa 18,12).

Fiicele. Sau „copiii”. Compară cu învățătura lui Pavel cu privire la Avraam, părintele nostru spiritual (vezi comentariul de la Romani 4,11; Galateni 3,7).

Dacă faceți binele. [„Câtă vreme faceți binele”, KJV]. Atât în căminul lor cât și în alte locuri, soțiile creștine trebuie să urmeze pilda Sarei de bunătate și smerenie. O astfel de purtare le califică pe femeile creștine ca „fiicele” Sarei, la fel cum bărbații credinței manifestă calitățile părintelui lor spiritual, Avraam.

De ceva. Gr. ptoesis, „frică”, „groază” (compară cu Proverbe 3,25, LXX). Soția creștină nu trebuie să fie tulburată de situațiile înspăimântătoare care se ivesc uneori datorită atitudinii soțului necredincios, de problemele care sunt inerente creșterii copiilor sau de răutatea dată pe față de prietenii și vecinii necredincioși. Indiferent de natura acestor probleme, ea trebuie să păstreze un „duh blând și liniștit” (1 Petru 3,4). Problemele vieții nu o descurajează, ci o apropie de Domnul.

1 Petru 3:7

7. La rândul vostru. [„La fel”, KJV]. Apostolul vorbește acum despre datoriile soților. Așteptările lui Dumnezeu de la soțul creștin nu sunt mai mici decât cele pe care le are de la soția creștină.

Cu înțelepciune. [„Potrivit cunoștinței”, KJV]. Adică atent și prevăzător, îndeplinindu-și cu înțelepciune și lepădare de sine toate datoriile vieții de căsătorie. Soția creștină trebuie să îl respecte pe soțul ei, în calitate de cap al familiei, dar el nu trebuie să profite de privilegiile pe care le are. Manifestând înțelepciunea născută din iubirea divină, soțul creștin nu va profita niciodată de pe urma soției sale și nici nu va avea de la ea pretenții nerezonabile (vezi comentariul de la 1 Corinteni 7,2–5).

Dând cinste. Adică având respect.

Vas. Sau „instrument”, aici însemnând persoană.

Mai slab. În comparație cu bărbații.

Vor moșteni împreună. [„Fiind împreună moștenitori”, KJV]. În ochii lui Dumnezeu bărbații și femeile sunt egali și „vor moșteni împreună” Împărăția veșnică.

Harul vieții. Adică darul vieții veșnice, oferit de un Dumnezeu bun și milostiv (vezi comentariul de la Ioan 3,16).

Să nu fie împiedicate rugăciunile. Soțul care nu o tratează pe soția sa cu respect creștinesc nu trebuie să se aștepte ca Dumnezeu să-i răspundă la rugăciuni (compară cu Matei 18,19). Dumnezeu nu poate să-și reverse binecuvântările asupra bărbaților care în relațiile cu soțiile lor dau pe față egoism, tiranie și pretenții absurde. Într-un anumit sens, rugăciunile soției maltratate anulează rugăciunile fățarnice ale soțului ei.

1 Petru 3:8

8. Încolo. [„În cele din urmă”, KJV]. Petru s-a adresat creștinilor în general (cap. 2,1–17), și apoi sclavilor creștini (v. 18–25), soțiilor creștine (cap. 3,1–6) și soților creștini (v. 7). Acum își reia îndemnul către toți creștinii.

Toți. Adică toți cei care erau „străini împrăștiați” prin toată Asia Mică (vezi comentariul de la cap. 1,1), și, într-un sens mai larg, toți creștinii de pretutindeni, din toate timpurile.

Cu aceleași gânduri. [„Cu un singur gând”, KJV]. Gr. homophrones, „cu același gând”, „uniți în spirit”, „armonioși”. Armonia dintre gândurile și faptele credincioșilor cere unitate cu privire la doctrinele fundamentale și cu privire la obiectivele și metodele bisericii. Dar unitatea nu cere uniformitate absolută în

fiecare amănunt. Atâta vreme cât oamenii gândesc, trebuie neapărat să existe deosebiri de opinii cu privire la chestiunile mai mici. Dar, în ciuda acestei diversități, poate exista un acord comun cu privire la principii și metode de organizare. De fapt unitatea este mai mult o chestiune de inimă decât de minte. Dacă mândria este înlăturată din dorința de conlucrare, atunci creștinii ar trebui să fie în stare să lucreze împreună armonios, în ciuda deosebirilor de opinii. Atunci divergențele vor scădea și toți vor fi uniți cu legătura iubirii (vezi comentariul de la Ioan 17,21; Romani 12,10.16).

Simțind cu alții. [„Având milă”, KJV]. Gr. *sumpathes*, „a suferind cu [altul]”, de unde și cuvântul „simpatie”. Vezi comentariul de la 1 Corinteni 12,26.

Iubind ca frații. Vezi comentariul de la 1 Petru 1,22 și de la Matei 5,43–48.

Miloși. Gr. *eusplagchnoi*, „plin de compasiune”, „bun al inimă”. Vezi comentariul de la Efeseni 4,32.

Smeriți. [„Curtenitori”, KJV]. Dovezile textuale favorizează folosirea cuvântului „smeriți”. Vezi comentariul de la Matei 11,29; Romani 12,16; 2 Corinteni 12,21.

1 Petru 3:9

9. Nu întoarceți. Literal, „nu dați înapoi”.

Rău pentru rău. Vezi comentariul de la Matei 5,39; Romani 12,17; 1 Tesaloniceni 5,15.

Ocară. Sau „maltratare” (vezi comentariul de la cap. 2,23).

Binecuvântați. Vezi comentariul de la Romani 12,14.

Căci la aceasta ați fost chemați. Dumnezeu ne-a chemat să fim creștini nu doar pentru a beneficia noi înșine de binecuvântări, ci și pentru a-i putea ajuta și pe alții. Adevăratul creștin va căuta căi prin care să poată fi o binecuvântare pentru alții. Vezi comentariul de la Matei 5,43.44.

Să moșteniți binecuvântarea. Cea mai mare binecuvântare pe care o poate primi cineva este de a fi o binecuvântare pentru alții. În împărăția veșnică a lui Dumnezeu vor ajunge doar bărbați și femei care au urmărit în viață să le împărtășească și altora din fericirea lor. Într-un univers desăvârșit singura preocupare a fiecărei ființe inteligente este fericirea altora.

1 Petru 3:10

10. Cine. [„Cine va”, KJV]. Literal, „cine vrea să”, adică dorește să. Acesta este spiritul care animă inima lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Ioan 3,16) și care îl va caracteriza și pe poporul Său (vezi comentariul de la Matei 25,40). Aici (1 Petru 3,10–12) apostolul începe un citat din Psalmi 34,12–16 (vezi comentariul de acolo). Deși este înconjurat de problemele vieții (vezi 1 Petru 2,12–20), credinciosul sincer va trăi o viață deplină, valoroasă, aducându-le fericire altora.

Iubește viața. Fragmentul din originalul ebraic, de la Psalmi 34,12, de unde citează Petru, zice literal: „găsește plăcere în viață”, și anume în viața aceasta pământească. Vezi comentariul de la Matei 10,39.

Să vadă zile bune. Adică zile care să-i aducă adevărata satisfacție.

Să-și înfrâneze limba. Cât de multe prietenii, cât de multe vieți promițătoare au fost spulberate printr-un cuvânt necugetat! Calvin Coolidge spunea odată: „Niciodată n-am fost rănit de ceva ce n-am spus”. Cel care vede că este greu „să-și înfrâneze limba” ar face bine dacă și-ar însuși rugăciunea din Psalmi 141,3. Vezi comentariul de la Proverbele 15,1.28; 17,27.28; 18,21; 29,11; Iacov 1,19.26; 3,2–18.

Cuvinte înșelătoare. Vezi comentariul de la cap. 2,1.22.

1 Petru 3:11

11. Să. Celor două îndemnuri negative din v. 10 le urmează patru îndemnuri pozitive.

Să se depărteze de rău. Literal, „să se abată de la rău”, adică de la a le face rău altora. Creștinul va evita să le facă vreun rău celorlalți.

Să facă binele. Adică să le facă bine altora. Creștinul va profita de orice ocazie pentru a-i vorbi de bine pe ceilalți (v. 10) și pentru a face tot binele pe care îl poate face altora (v. 11).

Pacea. Vezi comentariul de la Ieremia 6,14; Evrei 12,14.

S-o urmărească. Pentru a păstra pacea trebuie făcut ceva în această privință.

1 Petru 3:12

12. Căci. Sau „deoarece”. Aici Petru arată motivul pentru care creștinii ar trebui să se abată de la rău și să facă binele.

Ochii Domnului. Compară cu Psalmi 33,18; Evrei 4,13.

Neprihăniți. Adică cei care ascultă de îndemnul din v. 11.

Urechile Lui. Dumnezeu nu doar că veghează asupra celor care aleg să Îi slujească, dar este și ascultă când aceștia cer har ca să „facă binele” și îndurare când au dat greș în îndeplinirea acestui deziderat.

Fața Domnului este împotriva. Dumnezeu va pune stavile în calea celor care obișnuiesc să-i vorbească de rău pe alții și să le facă rău (vezi comentariul de la Matei 6,15).

Fac răul. Răul le caracterizează viața, însemnându-i ca oameni răi. Cei a căror preocupare este să le facă rău altora nu se pot aștepta ca Dumnezeu să-i ajute.

1 Petru 3:13

13. Vă va face rău. În general vorbind, cei care își fac o ocupație din a le face bine altora sunt răsplătiți în același fel.

Plini de râvnă. [„Adepti”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „plini de râvnă”. O viață caracterizată de râvna de a face binele altora îi va lipsi pe necredincioși de orice motiv de a-i acuza pe nedrept și de a se purta urât cu creștinii (compară cu Romani 8,33–35). Aceasta nu înseamnă însă că va dispărea orice împotrivire, deoarece chiar și Domnul Isus a fost acuzat pe nedrept și maltrat. Cu siguranță că urmașii Lui nu trebuie să se aștepte la un tratament mai bun decât acela de care a avut parte El (vezi comentariul de la Ioan 15,20).

1 Petru 3:14

14. Chiar dacă. [„Dar dacă”, KJV]. Sau „dar chiar dacă”.

Pentru neprihănire. Vezi comentariul de la Matei 5,10.11; 1 Petru 2,20. Persecuția trebuia să vină, iar credincioșii trebuiau să fie pregătiți pentru ea.

Ferice. Gr. makarios, tradus și „binecuvântat” (vezi comentariul de la Matei 5,3.)

N-aveți nici o teamă de ei. Adică de încercările lor de a vă face să vă temeți. Propoziția aceasta ar putea fi parafrazată astfel: „Nu-i lăsați să vă înspăimânte”. „Nădejdea mântuirii” creștine este un „coif” (1 Tesaloniceni 5,8) menit să apere încrederea în puterea lui Dumnezeu de a-l elibera pe poporul Său de uneltirile celor răi.

Nu vă tulburați. Gr. tarasso, „a zăpăci”, „a dezordona”, acest cuvânt fiind folosit și de Domnul Hristos când i-a sfătuit pe ucenicii Săi: „Să nu vi se tulbure inima” (Ioan 14,1). Niciodată nu trebuie să uităm că Dumnezeu este pe tronul universului, ținând în mâna Sa viețile oamenilor consacrați (compară cu Romani 8,31). Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea cuvintelor „nu vă tulburați”.

1 Petru 3:15

15. Sfințiți. Sau „respectați”, „adorati”. Prima parte a v. 15 este un citat din Isaia 8,13.

În inimile voastre. Sfințindu-L în inimă pe Domnul Isus Hristos ca Prieten și Păzitor, creștinul va primi un optimism stabilizator care nu va da greș niciodată. Vezi comentariul de la Galateni 2,20.

Pe Hristos ca Domn. [„Pe Domnul Dumnezeu”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „pe Domnul”, adică pe Domnul Hristos. Traducerea aceasta îl identifică pe „Domnul” – Iehova – din cartea lui Isaia (cap. 8,13) cu Domnul Isus Hristos. În ce privește natura divină a Domnului Hristos, vezi Vol. V, p. 917.

Să răspundeți. Gr. apologia, „apărare” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 9,3). Oamenii inteligenți ar trebui să fie întotdeauna gata să-și justifice credința și purtarea.

Socoteală de nădejdea. [„Motivul nădejzii”, KJV]. Sau „socoteală cu privire la nădejdea”. Nădejdea creștină se concretizează în Domnul Isus Hristos (1 Timotei 1,1) și aduce bucurie (Romani 5,2; 12,12) deoarece făgăduiește viață veșnică (Tit 1,2; 3,7). Singura cale prin care credinciosul își poate dezvolta caracterul este creșterea continuă în înțelegerea vocii lui Dumnezeu. Noi trebuie să creștem „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3,18; vezi Efeseni 4,13; Filipeni 1,9; Coloseni 1,9.10; vezi comentariul de la Efeseni 1,17). Oamenii onești au dreptul să se aștepte de la creștini să fie în stare să-și prezinte convingerile într-un mod inteligent și convingător. De fapt credincioșii trebuie să fie pregătiți să își apere credința în fața celor mai agere minți. Adevărul este rațional și nu se teme niciodată de argumente.

În voi. Înainte de a vorbi altora despre adevăr, trebuie să-l înțelegem noi înșine. În plus, pe măsură ce înțeleg tot mai bine adevărul, așa cum este el în Domnul Isus, creștinii vor reflecta tot mai mult în viața lor caracterul Domnului Hristos. Dacă vrem ca mărturia noastră să aibă efect, atunci trebuie să trăim principiile creștine. De cele mai multe ori o biserică este judecată nu pe baza teologiei sau a predicilor ținute de slujbașii ei, ci pe baza mărturiei date de credincioși în vorbire și în purtare.

Blândețe. [„Smerenie”, KJV]. Sau „amabilitate”. Adevărul poate să fie respins dacă e comunicat cu aroganță și într-un spirit de controversă. Scopul adevărului este de a-i face pe oameni asemenea Domnului Hristos, dar dacă nu este prezentat într-un spirit creștinesc, adevărul își pierde atractivitatea.

Teamă. Adică teamă de Dumnezeu (vezi comentariul de la Psalmi 19,9).

1 Petru 3:16

16. Având. Sau „ținând”, „păstrând”.

Cuget. [„Conștiință”, KJV]. Gr. suneidesis, literal, „cunoașterea de sine”, sugerând cunoașterea propriilor gânduri (vezi comentariul de la Romani 2,15). Respectul pentru alții, ca să nu mai vorbim de respectul de sine, nu poate fi zidit pe o altă temelie decât „un cuget curat”.

Cei ce bârfesc. Vezi comentariul de la cap. 2,12.

Purtarea. Gr. anastrophe, „purtare [morală]” (vezi cap. 2,12; vezi comentariul de la cap. 1,15).

În Hristos. Adică în armonie cu principiile creștine.

Să rămână de rușine. Purtarea onorabilă a sfinților făcuți de ocară dovedește că acuzatorii lor sunt niște mincinoși.

Vă vorbesc de rău. Gr. epereazo, „a trata abuziv” (compară cu Matei 5,44; Luca 6,28; vezi comentariul de la 1 Petru 2,12).

1 Petru 3:17

17. Voia lui Dumnezeu. Satana – nu Dumnezeu – este cauza suferinței (vezi comentariul de la Iov 42,5; Psalmi 38,3; 39,9; Iacov 1,2–5.13). Dar Dumnezeu știe când este necesară suferința pentru dezvoltarea

caracterului, și de aceea îngăduie ca ea să vină (vezi comentariul de la Evrei 2,9; 1 Petru 2,19).

Pentru că faceți binele. Compară cu cap. 2,12.20.

1 Petru 3:18

18. Hristos, de asemenea. În momentul acela destinatarii acestei epistole fie treceau prin persecuție, fie aveau în față această perspectivă iminentă (vezi cap. 3,14–17; 4,12–16.19). Petru îi încuraja să nu considere această „încercare de foc” ca ceva „ciudat” sau nemaiauzit (cap. 4,12), ținând cont de faptul că „Hristos de asemenea a suferit odată” (cap. 3,18). Era privilegiul lor de a avea „parte de patimile lui Hristos”, adică de a suferi la fel ca Domnul și Învățătorul lor (1 Petru 4,13; compară cu Ioan 15,20). El le dăduse o pildă despre felul cum trebuie să rabde suferința (1 Petru 2,20–23).

Mai mult, Domnul Hristos era biruitor prin suferință (vezi cap. 1,11; 4,13; 5,1). El S-a ridicat dintre morți proslăvit (vezi mai jos, comentariul de la „făcut viu” și de la v. 21; vezi și comentariul de la cap. 1,11; 5,1). Domnul Isus S-a înălțat la cer, unde „îngerii, stăpânirile și puterile” I s-au „supus” (cap. 3,22). El i-a înștiințat pe urmașii Săi că și ei trebuiau să se aștepte la „necazuri”, dar a adăugat: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Biruința Lui prin suferință era asigurarea că și ei vor birui în „încercarea de foc” care le stătea înaintea.

Petru îi avertiza pe destinatarii epistolei sale să nu facă nimic prin care ar merita suferința (1 Petru 2,20; 3,16.17; 4,15), ci să fie siguri că sufereau doar „pentru neprihănire” (cap. 3,14) și pentru că făceau binele (cap. 3,17; vezi comentariul de la cap. 4,14). La fel, Domnul Hristos a suferit „pentru [ale noastre] păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuți” (cap. 3,18; vezi și comentariul de la cap. 2,24); El nu făcuse nimic ca să merite pedeapsa pe care a suferit-o. De aceea, cei care L-au chinuit pe Domnul Hristos și care îi chinuiesc pe ai Săi merită pedeapsa cuvenită pentru nelegiuirea lor. Destinatarii acestei epistole puteau fi siguri că, la timpul cuvenit, Dumnezeu are să îi judece pe asupritorii lor și să le răsplătească după faptele lor (cap. 4,5.17.18). Ei aveau exemplul Domnului Hristos, care „Se supunea dreptului Judecător” (cap. 2,23). Ca și Mântuitorul, acești creștini erau inocenți și puteau fi siguri că într-o zi se va face dreptate.

Având în vedere toate acestea, creștinilor cărora le scria Petru nu trebuia să le „fie rușine” să sufere în calitate de creștini (cap. 4,16), ci ei trebuiau să fie fericiți, știind că „la arătarea slavei Lui” se vor bucura și veseli (v. 13). Era „ferice” de ei când erau „batjocoriți pentru Numele lui Hristos”, „fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu”, se odihnea peste ei (v. 14). Domnul Hristos „a pățimit în trup” pentru noi (v. 1), și este privilegiul nostru să fim „batjocoriți pentru Numele lui Hristos” (v. 14).

A suferit. Dovezile textuale sunt împărțite între exprimarea aceasta și „a murit”. Verbul „a suferit” se potrivește mai bine cu contextul și cu ideea paralelă din cap. 2,21 (vezi comentariul de acolo).

Odată. Vezi comentariul de la Evrei 9,26.

Pentru păcate. Domnul Hristos a plătit pedeapsa pentru păcatele fiecărui om (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,3; 2 Corinteni 5,14; Evrei 4,15; 1 Ioan 2,2; vezi Vol. V, p. 918), deși El nu avea nici un păcat (vezi comentariul de la 1 Petru 2,22).

Cel Neprihănit. Adică Domnul Hristos (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 3,14).

Pentru. Gr. *huper*, „în favoarea”, „în folosul”, „în locul”. Elementul cel mai însemnat al morții Domnului Hristos este natura ei locuitoare. El a murit, nu ca un om bun, dând un exemplu nobil, ci ca Mântuitor al păcătoșilor (vezi comentariul de la Isaia 53,4.5; Matei 20,28; 1 Petru 2,24; compară cu DA 25).

Ca să ne aducă la Dumnezeu. Adică să fim din nou în favoarea divină. Vezi comentariul de la Romani 5,1.2.

A fost omorât. Literal, „într-adevăr, fiind dat la moarte”. Restul acestui verset explică prima parte – Domnul Hristos „a suferit odată pentru păcate” „a fost omorât în trup” și poate „să ne aducă la Dumnezeu” datorită faptului că „a fost înviat în Duh [,de Duhul’, KJV]”. Domnul Hristos a suferit până la moarte; cu

siguranță că suferințele noastre „pentru neprihănire” nu le pot întrece pe ale Lui. Și dacă El a biruit moartea, noi nu trebuie să ne temem de „încercarea de foc ... care a venit ... ca să” ne „încerce” (1 Petru 4,12.13; vezi comentariul de la 2 Corinteni 13,4).

În trup. Literal, „în carne”, sau „în ce privește carnea”, adică în ce privește natura fizică pe care a luat-o Domnul Hristos la întrupare. El a înviat având natura umană proslăvită, pe care o vor avea toți cei răscumparați (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,38.48).

A fost înviat. Literal, „făcut viu” (compară cu 1 Corinteni 15,45).

În duh. [„De Duhul”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „în duh” sau „cu privire la duh”. Exprimarea „de Duhul” (en to pneumati) nu are suport în manuscrisele vechi. Ultima parte a versetului poate fi tradusă literal: „a fost omorât, într-adevăr, în trup [sarki], dar a fost înviat în duh [pneumati]”. Construcțiile paralele „în duh” și „în carne” par să fie un argument împotriva ideii că aici se face referire la Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, consecvența pare să ceară fie traducerea „în carne ... în duh”, fie traducerea „prin carne [însemnând prin ființa umană] ... prin Duhul”. Totuși, expresia „prin ființa umană” nu mai este folosită în altă parte în Noul Testament și nu prea are sens. Când se folosește în altă parte în Noul Testament expresia „în carne ... în duh” sau echivalentul ei, cu privire la Domnul Hristos, atunci cuvântul „carne” se referă la existența pământească a Domnului Hristos, ca o ființă umană, iar cuvântul „duh” face referire la existența Lui ca ființă divină, după înviere. Compară cu remarcabila antiteză similară din Romani 1,3.4 (vezi comentariul de acolo). Întrupat, Domnul Hristos era, după toate aparențele, o ființă umană; după înviere, deși a păstrat natura umană, a devenit din nou esențial o ființă spirituală (vezi Vol. V, pp. 917–919; compară cu Ioan 4,24). Compară și cu 1 Timotei 3,16, unde versiunea greacă spune literal: „în carne” și „în spirit”. Notează expresiile paralele din 1 Petru 4,6, „în trup” și „în duh”, aplicate la ființele umane (vezi comentariul de acolo). Pentru o clarificare a înțelesului și a forței declarației lui Petru, vezi Romani 14,9; 2 Corinteni 13,4.

Faptul că Domnul Hristos a murit cu adevărat „în trup”, nu a însemnat sfârșitul existenței Sale. El „a fost înviat”, deși, începând cu momentul acela, natura Sa umană a fost mai pe deplin subordonată naturii Lui divine, sau spirituale [„în duh”] (vezi comentariul de la Luca 24,39; compară cu Vol. V, pp. 918, 919), decăt atunci când a trăit pe pământ, ca om între oameni. Faptul minunat că Domnul Hristos cel crucificat trăiește mai departe este prezentat aici ca o asigurare că cei care au parte de suferințele Lui nu trebuie să se teamă că persecuția va pune capăt pentru totdeauna existenței lor (compară cu 2 Corinteni 13,4). Domnul Hristos a triumfat asupra morții, și cei care suferă împreună cu El trebuie să fie la fel de siguri că vor trece biruitori prin încercările de foc ale vieții. Compară cu argumentația lui Pavel din 1 Corinteni 15,13–23, unde apostolul scoate în evidență faptul că învierea Domnului nostru este o garanție că cei care au adormit în El vor trăi din nou.

1 Petru 3:19

19. În care. [„Prin care”, KJV]. Sau „cu privire la care”, „în virtutea căruia”. Nu s-a ajuns încă la o concluzie unanimă, dacă „în care” [„prin care”] se referă la „Duhul” (v. 18) sau la ideea generală din v. 18.

Unii dintre cei care acceptă exprimarea „în duh” din v. 18 (vezi comentariul de acolo) susțin că prin cuvintele „în care” se face referire la „duh” și consideră că în v. 19 se declară că între răstignire și înviere Domnul Hristos „a predicat” așa-ziselor spirite imateriale ale antediluvienilor. Totuși, din adoptarea exprimării „în duh” nu reiese neapărat concluzia aceasta. În plus, ea este total nebiblică și trebuie deci respinsă (vezi mai jos, la „duhurilor”).

Următoarele trei explicații date acestui pasaj dificil sunt toate în armonie cu învățătura generală a Scripturii cu privire la starea omului în moarte:

1. Cuvintele „în care” [„prin care”, KJV] se referă la substantivul propriu „în Duhul” [KJV] (adică Duhul Sfânt) și deci în v. 19 se declară că Domnul Hristos a predicat antediluvienilor prin Duhul Sfânt, care a condus lucrarea lui Noe.

2. Cuvintele „în care” [„prin care”, KJV] se referă la exprimarea preferată, „în duh” (ca în traducerea Cornilescu), care se referă la preexistența Domnului Hristos, care, la fel ca starea Sa de după înviere, când a

primit o natură proslăvită, poate fi descrisă prin cuvintele „în duh”. Compară cu declarația „Dumnezeu este Duh” (vezi comentariul de la Ioan 4,24). Domnul Hristos le predica antediluvienilor „când se făcea corabia”, deci în timpul preexistenței Sale. Vezi comentariul de la Evrei 9,14.

3. Cuvintele „în care” [„prin care”, KJV] se referă la v. 18 ca un tot, iar v. 19 înseamnă că, în virtutea morții și învierii Sale încă viitoare, Domnul Hristos „a mers și a predicat” antediluvienilor „în duh”, prin lucrarea lui Noe. În virtutea faptului că avea să fie „omorât în trup” și „înviat în duh” (v. 18), prin Noe El a predicat mai dinainte mântuirea, iar persoanele care au primit-o „au fost scăpate prin apă”. La fel, doar prin „învierea lui Isus Hristos” poate botezul să ne mântuiască (v. 21).

Cea dintâi dintre aceste trei explicații e posibilă doar dacă este adoptată exprimarea „de Duhul” (vezi comentariul de la v. 18). A doua și a treia se armonizează mai bine cu construcția greacă (a versetelor 18, 19), cu contextul imediat și cu pasajele paralele din Vechiul Testament.

[„De asemenea”, KJV]. [KJV: „în care S-a dus de asemenea să propovăduiască duhurilor din închisoare”]. Aceste cuvinte fac referire la pronumele „ne” (v. 18). Planul ca la Golgota Domnul Isus „să ne aducă la Dumnezeu” a fost disponibil și pentru antediluvieni. De fapt nu există altă soluție pentru ca oamenii să poată scăpa din robia diavolului (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 4,12).

S-a dus să propovăduiască. Este accentuat faptul că a propovăduit, nu că a mers. Cuvântul tradus „propovăduit” (kerusso) este cuvântul folosit pentru predicarea Domnului Hristos pe când era pe pământ. Cu privire la timpul când a avut loc predica la care se face referire aici, vezi comentariul de la v. 20.

Duhurilor. Gr. pneumata, pluralul lui pneuma, „vânt”, „suflare”, „spirit” (vezi comentariul de la Luca 8,55; vezi și comentariul de la Numeri 5,14). Suflarea [„respirația”] este una din caracteristicile de bază ale ființelor vii și, printr-o figură de vorbire (sinecdotă), în care o parte caracteristică a unui lucru reprezintă totul/întregul, pneuma înseamnă „persoană”. Compară cu 1 Corinteni 16,18, unde „duhul meu” înseamnă „eu”; vezi și Galateni 6,18; 2 Timotei 4,22 etc., unde „duhul vostru” înseamnă „voi” (compară cu Filipeni 4,23). Vezi comentariul de la Evrei 12,9.23; compară cu Numeri 16,22; 27,16. Așadar cuvântul „duhurilor” poate face referire la ființele umane vii. De fapt se pare că prima parte a versetului 20 identifică aceste duhuri cu oamenii care trăiau pe pământ chiar înainte de Potop. Ele erau ființe umane tot atât de reale și vii ca și cele „opt suflete” din v. 20.

Unii susțin că din cap. 3,18–20 și cap. 4,6 reiese că sufletul este nemuritor, că omul este conștient după moarte și că în intervalul dintre crucificare și înviere Domnul Hristos a coborât în Hades, tărâmul figurat al celor morți (vezi comentariul de la Matei 11,23), pentru a le predica sufletelor imateriale care lăncezeau acolo. Dar logica acestui punct de vedere cere ca „duhurile” la care se face referire aici să fi fost într-un fel de purgatoriu pe vremea când Domnul Hristos le-a predicat și deci scopul predicării Sale să fi fost de a le oferi o a doua ocazie la mântuire și astfel posibilitatea de a ieși din purgatoriu. Dar cei mai mulți din protestanții care cred că Petru susține aici starea conștientă a omului după moarte, ar fi scandalizați să accepte doctrina papală a purgatorului și doctrina la fel de nebiblică a unei a doua ocazii. Cei care susțin că aici Petru sprijină credința lor în așa-zisa nemurire naturală a sufletului, trebuie de asemenea să explice de ce Domnul Hristos ar fi părtinitor față de duhurile păcătoșilor morți din timpul lui Noe și nu le-ar da și oamenilor din celelalte generații o ocazie asemănătoare.

Scripturile arată lămurit că doar în această viață poate omul să accepte mântuirea și că la moarte timpul său de har se încheie (vezi comentariul de la Matei 16,27; Luca 16,26–31; Romani 2,6; Evrei 9,27; compară cu Ezechiel 18,24; Apocalipsa 22,12). Ele de asemenea învață că morții nu sunt conștienți (vezi comentariul de la Psalmi 146,4; Eclesiastul 9,5.6; Matei 10,28; Ioan 11,11; 1 Tesaloniceni 4,13; vezi și comentariul de la Genesa 2,7; Eclesiastul 12,7). Așadar concepția că aceste duhuri sunt ființe imateriale, conștiente, în stare de a auzi și de a accepta Evanghelia, contrazice numeroasele învățături clare ale Scripturii. Ar trebui observat faptul că Petru nu spune că Domnul Hristos a predicat duhurilor imateriale.

A argumenta că oamenii din timpul lui Noe nu au avut ocazii suficiente să fie salvați înseamnă a trece cu vederea faptul că Noe era un „propovăduitor al neprihăririi” pentru generația sa (2 Petru 2,5) și că ei au lepădat în mod intenționat solia pe care Dumnezeu le-o trimisese prin el (1 Petru 3,20, vezi comentariul de acolo). „Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu” n-ar mai fi fost „în așteptare, în zilele lui Noe,

când se făcea corabia” (v. 20), dacă celor pe care Dumnezeu îi chema cu atâta dragoste nu li s-ar fi dat ocazia de a crede și de asculta.

Închisoare. Gr. phulake, „strajă”, „pază”, deci un loc unde oamenii erau supravegheați și păziți, o „închisoare”. Contextul este cel care hotărăște dacă Petru vorbește aici la propriu sau la figurat. Dacă este înțeleasă al propriu, această „închisoare” ar fi, așa cum susțin unii, un loc unde sufletele celor decedați, ca duhurile din v. 19, sunt păzite până când li se hotărăște soarta. Dacă este înțeles la figurat, cuvântul „închisoare” se referă la starea spirituală a „duhurilor” „răzvrătite”. Pentru folosirea figurată a cuvântului „închisoare”, vezi Isaia 42,7; compară cu Isaia 61,1; Luca 4,18. Cât de legați erau antediluvienii în închisoarea păcatului este evident din Genesa 6,5–13 și din faptul că numai opt persoane au scăpat din ea (1 Petru 3,20). Numai Domnul Hristos poate să-i elibereze pe oameni din obiceiurile și dorințele rele prin care îi încătușează Satana.

1 Petru 3:20

20. Răzvrătite. [„Neascultătoare”, KJV]. Gr. apeitheo, „a nu crede”, „a nu asculta”, implicând necredință deliberată și neascultare intenționată. Păcătoșii de pe vremea lui Noe aveau destulă lumină pentru a lua o hotărâre inteligentă și nu mai avea nevoie de o a doua ocazie. De fapt ei erau atât de răzvrățiți încât Dumnezeu nu mai putea să-i tolereze (vezi Genesa 6,5–13). Cu toate acestea, „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu” a așteptat ca ei să se pocăiască. Dacă i-a așteptat pe ei, cu siguranță că ne va aștepta cu răbdare și pe noi.

Odinioară. [„Cândva”, KJV]. Sau „mai înainte”.

Când. Adică atunci când „duhurile” – antediluvienii – erau neascultătoare și când „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare” pentru ele, pe „când se făcea corabia”.

Era în așteptare. [„Aștepta”, KJV]. Gr. apekdechomai, „a aștepta cu răbdare”. Dumnezeu tânjește ca păcătoșii să se pocăiască. El „dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3,9).

În zilele lui Noe. Vezi Genesa 6,5–13.

Când. [„Pe când”, KJV]. Vezi mai sus, la „când”.

Se făcea. [„Se pregătea”, KJV]. Sau „era construită și echipată”.

Opt. Vezi Genesa 7,7.

Suflete. Gr. psuchai, „persoane [vii]” (vezi comentariul de la Matei 10,28).

Au fost scăpați. Literal, „au fost trecuți cu bine prin”, o expresie folosită și pentru a descrie vindecarea (vezi Matei 14,36) sau o călătorie sfârșită cu bine (Faptele Apostolilor 23,24). Acești opt au luat seama la solia trimisă de Domnul Hristos și proclamată de Noe, care era pentru acea generație un „propovăduitor al neprihănirii” lui Dumnezeu (2 Petru 2,5).

Prin apă. Aceleași ape ale Potopului, care i-au îngropat pe păcătoșii răzvrățiți din timpul lui Noe, i-au transportat pe cei din chivotul siguranței și astfel i-au păstrat în viață. Salvarea acestor opt persoane „prin apă” este apogeul acestei paranteze destul de lungi cu privire la antediluvieni și în același timp motivul lui Petru pentru a face această digresiune. Învățătura pe care o trage el din experiența lor este exprimată în v. 21 – după cum cele opt persoane „au fost scăpate prin apă”, tot așa botezul ne „mântuiește” pe noi. Totuși, atât cei opt antediluvieni cât și creștinii sunt mântuiți în virtutea învierii Domnului Hristos (vezi comentariul de la v. 19 și 21), căci altminteri nu ar fi nădejde pentru nici una din aceste două grupe (vezi 1 Corinteni 15,13–23).

1 Petru 3:21

21. Icoana acesta închipuitoare. [„O imagine asemănătoare”, KJV]. Gr. antitupos, „antitip”, „copie”, „reprezentare”. După cum persoanele din familia lui Noe „au fost scăpate prin apă”, tot așa și noi suntem mântuiți prin botez. Petru se grăbește să explice că de fapt mântuirea vine „prin învierea lui Isus Hristos” –

atât pentru antediluvieni (vezi comentariul de la v. 19) cât și pentru noi (v. 18, 21).

Botezul. Gr. baptismos, de la baptizo, „a scufunda”, „a afunda” (vezi comentariul de la Matei 3,6; Romani 6,3–6).

Nu este o curățire. Apostolul tăgăduiește aici opinia că simpla spălare a corpului ar avea puterea de a curăța sufletul cuiva sau de a face ispășire pentru păcate. La fel cum spălările ceremoniale iudaice erau numai simboluri ale curățirii mai profunde a omului lăuntric, tot așa botezul creștin este doar un simbol al experienței lăuntrice.

Întinăciunile trupești. Adică impuritățile corpului.

Cuget curat. [„Conștiință bună”, KJV]. Sau „conștiință curată” (vezi comentariul de la cap. 3,16). Botezul este valabil numai când reflectă o minte și o inimă transformate (vezi comentariul de la Romani 12,2).

Prin. Sau „cu ajutorul”. Apa este numai o „icoană” sau o „reprezentare”. Fără învierea Domnului Hristos botezul ar fi doar o formă goală, predicarea ar fi zadarnică, iar credința nu ar avea nici o valoare (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,4.14).

1 Petru 3:22

22. La dreapta. Vezi comentariul de la Romani 8,34; Evrei 1,3.

S-a înălțat la cer. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,9; Evrei 4,14, 6,20; 9,24.

Și-a supus. Compară cu 1 Corinteni 15,27; Coloseni 2,10; Evrei 2,8.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

3 LS 113

3, 4 AA 523; CG 139; CT 141, 303; Ev 271, 502; FE 142; GC 462; ML 123; MYP 345, 354, 360; SC 58; SL 16; 1T 162; 2T 182; 3T 154, 376; 4T 190, 645; 5T 162, 499

3–5CG 416; 1T 189, 278; 4T 644

4 Ed 249; MH 289; ML 50; MM 60, 163; 1T 694; 2T 51, 127, 175, 288, 301, 316, 436, 593; 3T 24, 367, 536, 566; 4T 348, 622, 642, 643; 9T 22

6T PP 147

8 CM 72; GW 121; ML 103, 193, 235; RC 53; TM 150, 251; 1T 481; 3T 417; 4T 367; 5T 97, 590; 6T 331; 9T 193

8, 9 PP 520; 4T 20

8–125T 175

8–156T 121

9 DA 265; MH 489

9, 10 5T 176

10, 11 ML 180

10–12LS 270; 1T 502, 566, 702; 2T 55

12 CH 412; 5T 212

12, 13 GC 529

14 1T 502

15 CM 22; Ev 69, 247, 356, 432, 560; EW 87, 88, 125, 262; MYP 85, 282; 1T 125, 135, 488, 648; 2T 93, 343, 389, 556, 634; 3T 225, 374; 4T 258; 5T 19, 333, 401, 452, 519; 6T 39, 75, 81, 159, 164, 180, 325, 396, 400; 8T 296

15–171T 507

16 2T 598

18 COL 244; EW 49; FE 219; MB 114

1 Petru 4:1

1. Astfel dar, fiindcă. Sau „prin urmare”. Acum Petru trage concluzia celor prezentate în cap. 3,18–22.

Hristos a pătit. Vezi comentariul de la cap. 2,21; 3,18.

[„Pentru noi”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale pentru omiterea acestor cuvinte, deși sunt atestate în pasajul paralel, din cap. 2,21. Vezi comentariul de la cap. 3,18.

În trup. Vezi comentariul de la cap. 3,18.

Înarmați-vă. Gr. *hoplizo*, „a se aproviziona” (compară cu Efeseni 6,12–17).

Gândire. Gr. *ennoia*, „fel de gândire și de simțire”, nu *nous*, cuvântul folosit de obicei în Noul Testament pentru „minte”. Aici Petru îi îndeamnă pe creștini să-și modeleze viața, atât în gândire cât și în fapte, după pilda Domnului Isus Hristos (vezi comentariul de la 1 Petru 2,21; compară cu Filipeni 2,5).

A pătit în trup. Vezi comentariul de la cap. 3,18. Încercările de foc (cap. 4,12) îl aduc pe credincios mai aproape de Dumnezeu și îl îndeamnă la o predare mai deplină în fața puterii și a conducerii Duhului Sfânt.

A sfârșit-o cu păcatul. Adică a părăsit păcatul ca fel de viață (vezi comentariul de la Romani 6,7.12–17). Petru nu vrea să spună aici că persoana despre care este vorba nu mai greșește, ci că a întors spatele lumii, firii pământești și diavolului, și că, prin harul lui Dumnezeu, a pornit pe urmele Domnului. Ținta sa este desăvârșirea caracterului (vezi comentariul de la Matei 5,48; compară cu DA 555; SC 62; COL 316). „Când suntem îmbrăcați cu dreptatea Domnului Hristos, nu vom avea nici o dorință de a păcătui; deoarece Domnul Hristos va lucra împreună cu noi. Este posibil să mai greșim, dar vom urî păcatul, care a produs suferință Fiului lui Dumnezeu” (MYP 338). Păcatul nu mai domnește în viața care acum este condusă de Domnul Hristos (vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,14; Galateni 2,20).

1 Petru 4:2

2. În vremea care-i mai rămâne. Adică restul vieții sale pe acest pământ.

În trup. Și anume ca ființă umană.

Nu mai. Vezi comentariul de la Romani 6,11–15.

Poftele oamenilor. Adică dorințele și pasiunile rele, care îi conduc pe oameni la păcat.

Voia lui Dumnezeu. Viața celui care „a sfârșit-o cu păcatul” (v. 1) urmează un drum cu totul nou.

Voința lui este supusă voinței lui Dumnezeu, așa cum busola e supusă polului magnetic. El trăiește „nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8,1). Comuniunea veșnică cu Dumnezeu este făgăduită oricui „face voia lui Dumnezeu” (1 Ioan 2,17).

1 Petru 4:3

3. În trecut. [„În timpul trecut al vieții”, KJV]. Literal, „timpul care a trecut”. Aici este vorba despre viața trecută a creștinilor dintre neamuri cărora le scrie Petru, și prima parte a acestui verset poate fi tradusă astfel: „Deja ați petrecut destul din viața voastră făcând ceea ce le place păgânilor să facă”.

Neamurilor. Vezi comentariul de la cap. 2,12.

Desfrânări. [„Lascivitate”, KJV]. Sau „moravuri ușoare”, „depravare”, „senzualitate” (vezi comentariul de la 2 Corinteni 12,21).

Pofte. Vezi comentariul de la Ioan 8,44; Romani 7,7.

Beții. [„Exces de vin”, KJV]. Gr. oinophlugia, de la oinos, „vin”, și phluo, „a da pe deasupra”. Aici se face referire la depravarea petrecerilor în care se consuma vin.

Ospețe. [„Chefuri”, KJV]. Gr. komoi, un cuvânt folosit adesea în literatura seculară pentru a descrie procesiuni și adunări festive, adesea caracterizate prin chefuri și desfrâu.

Chefuri. [„Benchetuiei”, KJV]. Sau „Chefuri cu multă băutură”.

Slujiri idolești neîngăduite. [„Idolatrii urâcioase”, KJV]. Literal, „idolatrii ilegale”. Versetul acesta arată clar că Petru le scrie, cel puțin se adresează în primul rând, creștinilor dintre neamuri – foști idolatri. Faptul că vecinii lor păgâni erau surprinși (v. 4) că acești creștini refuzau să ia parte la astfel de activități este o dovadă în plus că ei nu erau creștini iudei, ci păgâni convertiți (vezi comentariul de la cap. 2,10).

1 Petru 4:4

4. De aceea. Adică din cauza purtării descrise în v. 3.

Se miră. Deoarece necredincioșii sunt de obicei orbi cu privire la avantajele și binecuvântările supreme ale creștinismului, ei sunt uimiți că foștii lor tovarăși, acum creștini, evită felul de viață de mai înainte. Pe temeiul premizei că omul poate afla satisfacție și fericire doar în lumea aceasta, viața necreștinilor este o necurmată căutare de plăceri, prin mulțumirea poftelor firești. Pentru astfel de oameni neîmplinirea dorințelor naturale, în mâncare, băutură sau în satisfacții senzuale, este o nebunie de neînțeles. Totuși, creștinul trebuie să se păzească „neîntinat de lume” (Iacov 1,27), deoarece „prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” (cap. 4,4). În consecință, credincioșii nu trebuie să se mire dacă „îi urăște lumea” (1 Ioan 3,13).

Potop de desfrâu. [„Exces de orgie”, KJV]. Literal, „exces de depravare”, un tablou al unei revărsări de murdărie și desfrâu, o mare hazna morală, în contrast cu puritatea creștinului cu adevărat convertit.

Vă batjocoresc. [„Vă vorbesc de rău”, KJV]. Literal, „vă hulesc”. Păgânii îi blestemau pe creștini deoarece credeau că aceștia se considerau superiori pentru că nu mai luau parte „la același potop de desfrâu”. Această opinie păgână greșită a fost adesea scânteia care a aprins focul persecuției.

1 Petru 4:5

5. Au să dea socoteală. Este vorba de batjocoritorii din v. 4. Vezi comentariul de la Romani 14,10–12.

Celui. Adică Domnului Isus Hristos (compară cu 2 Timotei 4,1; Apocalipsa 19,11).

Este gata să judece. Vezi comentariul de la 2 Timotei 4,1.

Viii. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 10,42; compară cu 1 Tesaloniceni 4,15–17.

1 Petru 4:6

6. Tocmai în vederea aceasta. [„Din această cauză”, KJV]. Literal, prima parte a acestui verset zice: „Cu acest scop au fost evanghelizați chiar și cei morți”. Fiecare om va fi judecat pe baza propriului său răspuns la lumina care i-a fost oferită.

A fost vestită Evanghelia. Din versiunea greacă este evident că predicarea la care se face referire aici a avut loc înainte de momentul când și-a scris Petru epistola și că nu mai avea loc atunci când scria el. Dacă Petru ar fi vorbit despre cei morți spiritual, atunci ar fi scris „este vestită Evanghelia” (vezi mai jos, la „celor morți”).

Celor morți. Probabil că aici este vorba despre creștinii morți, așa cum sugerează ultima parte a versetului. Contextul arată ca este improbabil ca Petru să fi vorbit aici la figurat, despre cei morți spiritual, deși sensul acesta este obișnuit în Scriptură (vezi comentariul de la Matei 8,22; Efeseni 2,1; Coloseni 2,13). „Morții” din 1 Petru 4,5 sunt, evident, cei morți fizic și, deoarece în v. 5 și 6 se vorbește despre „morți” în legătură cu judecata, cel mai probabil este că cei „morți” din v. 6 sunt, de asemenea, cei morți fizic. Dacă ar fi o trecere de la sensul literal la cel figurat, lucrul acesta ar fi indicat de context. Totuși, Scripturile susțin starea de inconștiență a morților și că timpul de har acordat omului se încheie la moarte (vezi comentariul de la cap. 3,19). Astfel, singura concluzie consecventă cu învățăturile generale ale Bibliei este că cei care erau „morți” în momentul când scria Petru auziseră Evanghelia înainte de a fi murit. Evanghelia le fusese predicată înainte ca ei să fi murit.

Pentru ca. Aici apostolul scoate în evidență două rezultate ale propovăduirii Evangheliei la oamenii vii care apoi muriseră.

Pentru ca să fie judecați. Vezi comentariul de la Ioan 5,29; 2 Corinteni 5,10; Evrei 9,27. N-ar fi putut fi trași la răspundere în privința Evangheliei dacă n-ar fi auzit-o niciodată (vezi comentariul de la Ezechiel 3,18–20; Ioan 3,19; 15,22; Faptele Apostolilor 17,30; Iacov 4,17; compară cu Luca 23,34; 1 Timotei 1,13).

Ca. Cei care murit vor fi judecați după cum au trăit în viața aceasta. Vor fi judecați pe același temei ca și cei „vii”, adică cei vii care sunt pomeniți în v. 5.

În trup. Literal, „cu privire la trup”, adică ființe umane vii (vezi comentariul de la cap. 3,18).

Dar să trăiască. Este evident că Petru se referă la credincioșii care adormiseră în Domnul Isus; creștinii din timpurile Noului Testament fiind foarte îngrijorați cu privire la aceștia (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,12–14; 1 Tesaloniceni 4,13–17). Acești „morți” auziseră și primiseră Evanghelia în timpul vieții, iar la judecată vor fi socotiți vrednici „să trăiască după Dumnezeu în duh”.

După Dumnezeu. Aceste cuvinte pot să însemne „așa cum trăiește Dumnezeu”, adică vor fi făcuți nemuritori (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,51–55; 1 Tesaloniceni 4,16.17); sau „așa cum voiește Dumnezeu”, adică după voia lui Dumnezeu pentru viața lor, așa cum va fi decretat la judecată.

În duh. Adică având trupuri nemuritoare, proslăvite, ca acela pe care L-a avut Domnul Hristos când a ieșit din mormânt (vezi comentariul de la cap. 3,18). Totuși, compară cu Ioan 3,6; Romani 8,9.

1 Petru 4:7

7. Sfârșitul tuturor lucrurilor. Adică sfârșitul lumii (vezi Nota Suplimentară de la Romani 13; vezi comentariul de la Matei 24,3.34; Apocalipsa 1,3; compară cu Romani 13,11.12; 1 Corinteni 7,29; 10,11; Filipeni 4,5; Iacov 5,3.8.9; 1 Petru 4,17; 2 Petru 3,11; 1 Ioan 2,18; Apocalipsa 22,10).

Este aproape. Perspectiva iminentă a întâlnirii cu Judecătorul universului (v. 5, 6) este, într-adevăr, un gând care determină la seriozitate. Sfatul lui Petru către credincioși, mai ales cel din versetele care urmează, este dat într-un spirit de urgență, deoarece „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”. Compară cu 1 Ioan 3,3.

Înțelepți. [„Cumpătați”, KJV]. Gr. sophroneo, „a avea o minte sănătoasă”, „a exercita control de

sine” (vezi comentariul de la Romani 12,3; Tit 2,4,5; compară-l cu cel de la 1 Tesaloniceni 5,6). Deși revenirea Domnului Hristos se apropie tot mai mult, oamenii nu trebuie să folosească de aceasta ca o scuză pentru a-și neglija răspunderile. Creștinii trebuie să rămână la posturile lor chiar până în ultima clipă, îndeplinindu-și datoriile cu credincioșie. Domnul poruncește cu privire la talanți: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce” (Luca 19,13).

Vegheați. Gr. nepho, „a fi cumpătat”, adică a se abține de la băuturi îmbătătoare (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 5,6). Petru îi sfătuiește pe creștini să fie vigilenți, în vederea evenimentelor viitoare (vezi comentariul de la Matei 24,42.44).

1 Petru 4:8

8. Mai presus de toate. Proba supremă a creștinismului este efectul pe care îl are asupra relațiilor dintre oameni.

Să aveți. Literal, „să aveți în continuare [așa cum aveți acum]”.

Dragoste. Gr. agape, „iubire” (vezi comentariul de la Matei 5,43; 1 Corinteni 13,1). Dragostea nu cunoaște limite și nu va pieri niciodată. Ea leagă, în comuniune creștină, oameni de diferite obârșii și opinii. În biserică nu există problemă care să nu poată fi rezolvată într-un spirit de iubire inteligentă, altruistă.

Fierbinte. Literal, „deplină”.

Acopere. Vezi comentariul de la Iacov 5,20. Petru citează aici din Proverbele 10,12. Acolo unde lipsește iubirea există tendința de a exagera greșelile și insuccesele altora. Acolo unde domnește dragostea, oamenii sunt gata să ierte și să uite. În plus, spiritul iubirii frățești va atrage cu siguranță atenția celor neconvertiți și va duce pe mulți dintre ei la o cunoaștere mântuitoare a Domnului Isus Hristos.

1 Petru 4:9

9. Fiți primitori de oaspeți. [„Folosiți ospitalitatea”, KJV]. Gr. philoxenoi, „[a fi] ospitalier” (vezi comentariul de la Romani 12,13).

Fără cârtire. Ocazia de a fi ospitalier poate fi umbrită de semne de deranj din partea gazdei. Adevărata ospitalitate include un duh ospitalier, deoarece „darul fără dăruitor este gol”. În vremurile de persecuție (compară cu v. 12), numărul refugiaților creștini s-ar putea să fie mare, iar îngrijirea de acești semeni să fie costisitoare, dar creștinul care poate alina lipsurile altuia este dator înaintea lui Dumnezeu să-și împlinească răspunderea cu voioșie.

1 Petru 4:10

10. Buni. Gr. kaloi, „excelent”, „eficient”.

Ispravnici. Vezi comentariul de la 1 Corinteni 4,1.

Felurit. Vezi comentariul de la Iacov 1,2. Darurile lui Dumnezeu sunt oferite cu bucurie și din plin. Ispravnicii Lui trebuie să împartă aceste binecuvântări în același spirit.

Fiecare dintre voi. Nici un creștin nu e prea sărac pentru a da altora o mână de ajutor. Spiritul ospitalității conferă celor mai umile posibilități o valoare neprețuită. Fiecare persoană are o anumită capacitate de a-i sluji pe semenii săi. A împărți cu alții ceea ce avem este un privilegiu și o răspundere creștină.

Să slujească altora. Ceea ce, plin de îndurare, ne-a oferit Dumnezeu, trebuie să împărțim și altora, „mai ales” „fraților în credință” (vezi comentariul de la Galateni 6,10).

Darul. Gr. charisma, un „dar” oferit fără plată, cu generozitate, o „favoare” făcută cuiva. Petru nu se referă la talentele neobișnuite pe care le împarte Duhul Sfânt, ci la binecuvântările pe care le primește neîncetat fiecare copil al lui Dumnezeu. „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (vezi comentariul de la Matei 10,8).

1 Petru 4:11

11. Dacă vorbește cineva. Anume, în calitatea sa de creștin.

Cuvintele. Gr. logia (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 7,38; Romani 3,2). Un exemplu al „harului felurit” este capacitatea de a vorbi convingător și plăcut. Totuși, darul acesta trebuie folosit doar spre slava lui Dumnezeu. Talanții oferiți de Dumnezeu trebuie cultivați și dezvoltați cu grijă, astfel încât răspândirea Evangheliei să nu fie împiedicată de o vorbire necioplită, de nesinceritate sau de neseriozitate.

Slujește. Pasajul spune literal, „dacă slujește cineva, [aceasta să fie] din puterea pe care o dă Dumnezeu”. O viață veritabilă de creștin este o manifestare neîntreruptă a puterii lui Dumnezeu. Nimeni nu poate trăi o viață neprihănită fără să se sprijine clipă de clipă pe puterea divină.

În toate lucrurile. Adică în toate activitățile în care s-ar angaja creștinul.

Să fie slăvit. Literal, „să continue să fie slăvit”. Adevăratul scop al vieții este ca Dumnezeu să fie onorat și înălțat. Un creștin nu este niciodată eliberat de obligația de a-L reprezenta bine pe Dumnezeu și de a demonstra eficacitatea puterii Sale mântuitoare.

Isus Hristos. Vezi comentariul de la Matei 1,1. Domnul Hristos este Acela prin care credinciosul devine un copil al lui Dumnezeu și prin care Îl proslăvește pe Dumnezeu.

A Căruia. Pronumele acesta se poate referi fie la Dumnezeu Tatăl, care este glorificat prin Domnul Isus Hristos, fie la Domnul Hristos Însuși. Ca și aici, pe pământ, doxologia aceasta va fi cântată tuturor Celor trei Persoane ale Dumnezeirii, când cei răscumparați vor ajunge în căminul lor veșnic (compară cu Romani 11,36; 2 Timotei 4,18; Apocalipsa 1,6).

Slava. Vezi comentariul de la Efeseni 1,6.14. S-a sugerat că ultima parte a acestui verset este un citat dintr-o rugăciune folosită de creștinii din biserica primară. Compară cu 1 Petru 5,11, unde de asemenea cuvintele „slava” și „puterea” sunt folosite împreună.

Puterea. Literal, „stăpânirea”, „dominația”. În ce privește cuvântul „putere” (Gr. kratos), vezi comentariul de la Efeseni 1,19. Kratos este folosit în doxologie doar aici și la 1 Timotei 6,16; Iuda 25; Apocalipsa 1,6; 5,13. A-I atribui „puterea” Domnului Hristos înseamnă a-I recunoaște dreptul la stăpânire și a-L aclama ca Domnitor.

Amin. Vezi comentariul de la Matei 5,18.

1 Petru 4:12

12. Prea iubiților. O salutare tandră, care scoate în evidență prietenia și grija reciprocă. Anticipând zilele întunecoase ce urmau să vină, Petru le dă credincioșilor sfaturi care au scopul de a-i întări pentru furtuna viitoare.

Să nu vă mirați. [„Nu socotiți ca ceva ciudat”, KJV]. Literal, „nu mai fiți uimiți”. Atâta vreme cât marea luptă dintre Hristos și Satana are loc în sufletelor oamenilor, creștinul se poate aștepta la felurite încercări și probleme cu care Satana vrea să-i distrugă toată credința în Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 1,7; 3,17).

Încercarea de foc. Gr. purosos, „o ardere”, „pârlire”. Vezi și cap. 1,7. Persecuțiile cumplite din timpul lui Nero aveau să-i încerce în curând pe creștini; necazurile neîncetate din partea iudeilor și a romanilor era numai un preludiv la holocaustul ce stătea înaintea. Pentru a distruge biserica ce se afla la începuturile ei, Satana a încercat orice uneltire pe care a putut să o născocască. În vederea ceasului viitor al încercării, creștinii de azi ar face bine să ia aminte la cuvintele adresate de Petru bisericii primare.

Încerce. Gr. peirasmos (vezi comentariul de la Matei 6,13; Iacov 1,2). Ca și în cazul lui Iov, Dumnezeu îi permite lui Satana să pună la încercare caracterul celor credincioși. Dumnezeu cunoștea răbdarea lui Iov, și de atunci înainte toți cei care suferă au fost întăriți de exemplul său de statornicie în

„încercarea de foc”. Suferințele vieții nu sunt trimise de Dumnezeu, ci de Satana. Totuși, Dumnezeu conduce, transformându-le în mijloace de dezvoltare a caracterului copiilor Săi. Vezi comentariul de la Iov 42,5; Psalmi 38,3; 39,9.

Ceva ciudat. Adică ceva nemaiauzit. „Încercarea de foc” nu este ceva nou, deoarece Domnul Hristos a suferit tot atât de mult cât ar fi putea să sufere orice ființă umană (v. 13). „Încercarea de foc” îi face pe ucenicii Domnului Hristos să fie pe deplin „părtași” la suferințele Sale.

1 Petru 4:13

13. Bucurați-vă. Vezi comentariul de la Iacov 1,2.

Întrucât. Sau „în măsura în care”, „atât timp cât”. Creștinii trebuie să se aștepte la problemele care apar din cauza faptului că lumea nu înțelege credința creștină. Creștinul poate să se bucure, deoarece știe că nu va trebui să sufere mai mult decât a suferit Domnul Hristos (vezi comentariul de la Evrei 2,18; 4,15.16).

Ca să. Sau „pentru ca să”, arătând care este scopul bucuriei prezente.

Să vă bucurați. Bucuria inefabilă a primei ore petrecute în veșnicie va umbri repede amintirea tuturor clipei triste și a necazurilor de pe pământ. Emoția și uimirea provocate de splendoarea cerului vor depăși peste măsură de mult cea mai bogată imaginație.

Arătarea. Gr. apokalupto (vezi comentariul de la 1 Corinteni 1,7; 1 Petru 1,7).

Slavei Lui. Adică slava celei de-a doua veniri a Lui (vezi comentariul de la Matei 25,31).

1 Petru 4:14

14. Batjocoriți. Gr. oneidizo, „a ocări”, „a batjocori”, „a aduce insulte” cuiva. De obicei persecutorii încep prin a batjocori integritatea, inteligența și comportamentul civil al creștinului. Batjocura este doar începutul unor atacuri mai dure. Vezi comentariul de la Matei 5,11.

Pentru. Sau „din cauza”, „în legătură cu”.

Numele lui Hristos. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 3,16. După cum lumea romană trata cu dispreț curăția și onoarea Domnului Hristos, tot așa cei neevlavioși din toate veacurile îi resping pe reprezentanții Săi (vezi comentariul de la Matei 5,11.12; 1 Petru 2,21).

Ferice. Gr. makarios (vezi comentariul de la Matei 5,3; vezi și comentariul de la Psalmi 1,1).

Duhul slavei. Sau „Duhul slăvit”, adică Duhul Sfânt. În persecuție și suferință, creștinul are asigurarea că Dumnezeu va fi cu el prin Duhul Său Sfânt, pentru a mângâia, a încuraja, a îndruma și a binecuvânta.

Duhul lui Dumnezeu. [„Și al lui Dumnezeu”, KJV]. Literal, „chiar [Duhul] lui Dumnezeu”. Prezența puterii lui Dumnezeu, care îl face în stare pe creștin să facă față oricărei probleme a vieții, este sursa seninătății și a încrederii sale. O viață plină de bunuri și plăceri materiale nu poate compensa prezența Duhului lui Dumnezeu.

Se odihnește peste voi. Adică rămâne în voi.

În KJV versetul acesta mai are o parte care nu apare în traducerea Cornilescu. Este vorba de următoarele cuvinte: „Ei Îl vorbesc de rău, dar voi Îl proslăviți.” Dar dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte.

1 Petru 4:15

15. Sufere ca ucigaș. Este un privilegiu să suferi pentru Domnul Hristos și prin aceasta să aduci onoare numelui Său. Dar dacă un creștin săvârșește vreo faptă rea, le dă necredincioșilor prilejul să ia în râs biserica și să ocărăscă numele Domnului Hristos. Vezi comentariul de la cap. 2,20.

Hoț. Vezi comentariul de la Exodul 20,15; compară cu Matei 19,18; Romani 2,21; Efeseni 4,28.

Făcător de rele. Un cuvânt generic pentru cei care săvârșesc tot felul de rele și produc stricăciuni.

Unul care se amestecă în treburile altuia. Gr. allotriepiskopos, „supraveghetor al treburilor altora”. Nu se știe sigur care este înțelesul exact al acestui cuvânt. Deoarece Petru vorbește despre legăturile creștinului cu necreștinii, poate că se gândește aici la membrii imprudenți ai bisericii care în mod necugetat critică practicile și obiceiurile păgânilor. O parte din ocară și persecuția aduse de necreștini ar putea fi eliminată printr-un comportament creștin atrăgător. Creștinul nu trebuie să se facă conștiință pentru alți oameni. Datoria lui este de a se asigura că propria sa purtare este de așa fel încât nu doar oamenii, ci și Dumnezeu să o poată aproba din toată inima.

1 Petru 4:16

16. Dimpotrivă, dacă. [„Dar dacă”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 3,14.

Creștin. Cuvântul acesta apare doar de trei ori în tot Noul Testament. La început a fost rostit în batjocură (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 11,26), dar a devenit un simbol al onoarei și a ajuns un nume purtat cu mândrie de biserica primară (vezi cap. 26,28). Indiferent de insultele și de interdicțiile de care au parte creștinii, ei știu că a fi onorat de Dumnezeu este cu mult mai de preț decât de a fi onorat de lume. Domnul Isus de asemenea a suferit pe nedrept pentru faptul că a ascultat cu hotărâre de principiile neprihănirii.

Să nu-i fie rușine. Vezi comentariul de la v. 12–14.

Să proslăvească pe Dumnezeu. Și anume pentru că e creștin, pentru privilegiul de a fi părtaș la suferințele Domnului Hristos și pentru că dă mărturie pentru Dumnezeu (v. 13).

Pentru numele acesta. [„În privința aceasta”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „pentru numele acesta”, adică datorită numelui de „creștin”.

1 Petru 4:17

17. Suntem. [„A venit”, KJV]. Cuvântul acestea a fost adăugat de către traducători. Vezi mai jos, la „stă să înceapă”; vezi comentariul de la v. 7.

Clipa. [„Timpul”, KJV]. Gr. kairos, un „timp” aparte, specific, potrivit (vezi comentariul de la Marcu 1,15; Faptele Apostolilor 1,7).

Judecata. Gr. krima, „sentința” (vezi comentariul de la Apocalipsa 17,1). Se pare că scena judecării din Ezechiel 9 constituie cadrul pe care îl folosește Petru pentru comparația dintre creștinul evlavios și cel neevlavios, ambii înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.

Stă să înceapă. [„Trebuie să înceapă”, KJV]. Literal, „începe”. Prima parte a acestui verset poate fi tradusă: „Pentru că e timpul potrivit ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu”. Având în vedere scurtimea timpului (vezi comentariul de la v. 7) și „încercarea de foc” care va veni în curând (v. 12), Petru îi îndeamnă pe frații săi de credință să-și aducă aminte de solemnă lor răspundere în calitate de creștini. Compară cu Ezechiel 9,6, unde agenții judecării și-au început lucrarea de la sanctuar, judecându-i mai întâi pe cei care pretindeau cel mai tare că sunt credincioși. În „încercarea de foc” și la judecată, Dumnezeu are așteptări mai mari de la cei care își mărturisesc credința în Domnul Hristos.

Casa lui Dumnezeu. Adică biserica (vezi comentariul de la 1 Timotei 3,15).

Sfârșitul. Adică soarta. În comparație cu cei nelegiuți, creștinii sunt cu mult mai vrednici de viața veșnică. Dacă Dumnezeu are de gând să Se poarte strict chiar cu ai Săi, atunci va fi cu mult mai sever cu aceia care în mod intenționat s-au împotrivit adevărului, în persoana creștinilor. Așadar, credincioșilor nu trebuie să le fie teamă că Dumnezeu nu va fi drept cu asupritorii lor.

Celor ce nu ascultă. Cu alte cuvinte, cei care sunt răspunzători pentru „încercarea de foc” prin care au să treacă cei credincioși (v. 12).

1 Petru 4:18

18. Cel neprihănit scapă cu greu. Aici apostolul citează din Proverbele 11,31, după LXX (vezi comentariul de acolo). De fapt cei neprihăniți sunt mântuiți doar în virtutea meritelor Domnului Hristos. Dacă nu au credință în El, atunci ei nu trebuie să aibă vreo pretenție la îndurarea divină în ziua judecății.

Ce se va face ... ? [„Unde va apărea?”, KJV]. Adică în ce lumină vor apărea cei neevlavioși? Ei au disprețuit singurul mijloc prin care se poate ajunge în Împărăția veșnică a celor răscumparați.

Nelegiuit. [„Neevlavios”, KJV]. Gr. asebes, „neevlavios”, „nerespectuos” (vezi comentariul de la Romani 4,5).

1 Petru 4:19

19. Așa că. Acum Petru își încheie îndemnul cu privire la suferința la care creștinii se puteau aștepta în „încercarea de foc” care se întrezărea înaintea lor.

După voia lui Dumnezeu. Adică din cauza credincioșiei față de voia clar exprimată a lui Dumnezeu, nu din cauza unei purtări rele (vezi comentariul de la cap. 2,12.19.20; 3,14.16–18; 4,14.16).

Să-și încredințeze. Cea mai mare siguranță a creștinului stă în cunoașterea faptului că Dumnezeu niciodată nu îi părăsește pe copiii Săi (vezi comentariul de la 2 Timotei 1,12; 2,19). Ca un adevărat păstor, Petru îi îndreaptă pe frații săi de credință către singurul loc în care pot afla siguranță atunci când norii persecuției se adună cu repeziciune.

Sufletele. [„Păstrarea sufletelor lor”, KJV]. Ei își vor încredința viața Singurului care poate să-i ferească de rău și să-i întărească pentru a suferi nobil. În ce privește cuvântul „suflete”, vezi comentariul de la Matei 10,28.

Credinciosului Ziditor. [„Credinciosul Creator”, KJV]. Dumnezeu ne-a creat, deci suntem ai Săi. Cu siguranță că Se va îngriji de ce este al Său. Putem fi siguri de iubirea și îndurarea Sa. Nici o forță din cer sau de pe pământ nu poate „smulge” viața celui care s-a încredințat mâinii ocrotitoare a lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Ioan 10,28.29).

Să facă ce este bine. Cea mai sigură protecție a creștinului este o viață ireproșabilă (vezi comentariul de la Daniel 6,4). Ajutat de harul divin, creștinul trebuie să facă, indiferent de împrejurări, tot ce poate mai bine și să-I încredințeze totul lui Dumnezeu.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 4T 79

7 AA 518; CM 17, 145; Ev 18, 30, 71, 219; GW 125, 128; SC 97; TM 187, 508; 1T 507, 662; 2T 55, 427; 3T 473; 6T 148; 7T 272; 8T 53; 9T 38, 40, 62, 149, 167; WM 267

8 CT 267; Ed 114; ML 179

9, 10 AH 445; ML 194; 6T 343

10 COL 395; CS 112; CT 42, 309, 459; Ed 286; Ev 158, 618; FE 209, 213, 230, 464; TM 213; 2T 245; 5T 730, 731; 6T 196; 7T 72, 246; WM 96, 111

10, 11 5T 726; 9T 221

11 CG 294; Ed 226

12 AA 524

12, 13 AA 525; DA 306, 416; MH 472; ML 93

13 EW 47, 64, 67, 114; MB 13, 31; 1T 155; 2T 491; 4T 387; 5T 467, 502; 8T 126; 9T 103, 285

14 3T 531

14, 16 AA 157

17 EW 280; GC 480

19 CT 230; TM 148, 391; 8T 128; 9T 136

1 Petru 5:1

1. Sfătuiesc [„Îndemn”, KJV]. Gr. parakaleo, „a apela la”, „a îndemna”, „a încuraja”, „a implora” (vezi comentariul de la Matei 5,4). Petru îi sfătuiește pe prezbiteri, ca un prieten grijuliu, nu ca și cum ar „stăpâni peste cei ce” i-au „căzut la împărțeală” (1 Petru 5,3; vezi comentariul de la Matei 16,18).

Prezbiterii. Gr. presbuteroi (vezi Vol. VI, p. 26; vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 11,30). După ce, până acum, li se adresase membrilor bisericii în general, Petru acum îi sfătuiește pe cei care supraveghează turma lui Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 3, 4).

Eu, care sunt un prezbiter ca și ei. Literal, „prezbiter coleg”. Petru nu sugerează că ar fi superior. El este mulțumit cu același titlu cu care îi numise cu puțin mai înainte pe slujbașii mai în vârstă ai bisericii. Faptul că folosește articolului hotărât, „prezbiterul” (exprimarea literală) dovedește că le era cunoscut celor care le scrie.

Martor. Gr. martus (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,8). În ce privește mărturia personală a lui Petru despre Domnul Hristos, vezi comentariul de la 2 Petru 1,16–18; compară cu 1 Ioan 1,1.2. Deși susținea că era egal cu ceilalți prezbiteri, în ce privește slujba, totuși poziția lui Petru era unică, deoarece el fusese martor ocular al vieții și al morții Domnului Hristos (compară cu Faptele Apostolilor 5,32). Scenele finale ale vieții Mântuitorului erau pentru el o amintire vie, pe care o păstra mereu în minte. Vezi comentariul de la Luca 24,48.

Patimilor lui Hristos. [„Suferințelor lui Hristos”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 2,21.

Părtaș. Gr. koinonos, „unul care împărtășește”, „părtaș” (vezi comentariul de la cap. 1,4). Petru scria despre împlinirea unui eveniment încă viitor, ca și cum se bucura deja de faloasele lui. El se bizuia pe făgăduințe cum ar fi cele din Matei 19,28; Ioan 13,36. În ce privește lucrurile pe care le știa Petru despre viitorul său apropiat, vezi comentariul de la 2 Petru 1,14.

Al slavei. Gr. doxa (vezi comentariul de la Romani 3,23).

Va fi descoperită. Literal, „este gata să fie descoperită” (vezi comentariul de la 1 Petru 4,7; vezi și comentariul de la Romani 8,18).

1 Petru 5:2

2. Păstoriți. [„Hrăniți”, KJV]. Gr. poimaino, „a păstori”, „a îngriji”, incluzând nu doar actul hrănirii, ci și grija pe care trebuie să o aibă un păstor pentru oile sale. În ce privește datoriile unui pastor, vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,28 și de la 1 Petru 5,4. Aici Petru transmite mai departe porunca pe care el însuși o primise cândva de la Domnul Hristos (vezi comentariul de la Ioan 21,16).

Turma. Gr. poimne (compară cu poimaino, de mai sus). Deoarece biserica este turma lui Dumnezeu, prezbiterii trebuie să se îngrijească de ea mai mult decât dacă le-ar fi aparținut lor. Slujitorul conștiincios va considera întotdeauna că membrii bisericii aparțin Domnului și, ținând cont de asta, va avea grijă de nevoile lor. Compară cu accentul pe care îl pune Domnul Hristos asupra faptului că turma Îi aparține Lui (Ioan

10,14; 21,15).

Sub paza voastră. Gr. episkopeo, „a inspecta”, „a supraveghea”, de la aceeași rădăcină cu episkopos, „supraveghetor”, care în Noul Testament este tradus de patru ori „episcop” (KJV) (vezi Vol. VI, p. 26; vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,28; compară cu 1 Petru 2,25). Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea expresiei „făcând paza”. Totuși, contextul tinde să favorizeze păstrarea ei. Petru se așteaptă ca prezbiterii, fiind păstori credincioși, să aibă grijă de siguranța, bunul mers și creșterea turmei.

Nu de silă. Gr. anagkastos, „cu forța”, „prin constrângere”, un cuvânt folosit cu privire la intimidarea sclavilor, la serviciul militar obligatoriu și la constrângerea prin tortură. Petru vroia ca prezbiterii bisericii să-și îndeplinească datoriile de bunăvoie, nu ca și cum ele ar fi o povară sau o responsabilitate care le-a fost impusă împotriva voinței lor.

De bunăvoie. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru adăugarea cuvintelor kata theon, „după Dumnezeu”. Atunci expresia ar suna astfel: „după voia lui Dumnezeu”. Slujirea prezbiterilor trebuia să fie voluntară, deoarece doar așa putea fi primită de Dumnezeu (vezi comentariul de la 2 Corinteni 9,7).

Câștig mârșav. Gr. aischrokerdos, „plăcere pentru câștig necinstit”. Este imposibil să aflăm din declarația acesta dacă prezbiterii erau plătiți pentru serviciul lor. Oricum ar fi, ei nu trebuie să-și îndeplinească slujba având ca scop un „câștig mârșav”. „Vrednic este lucrătorul de plata lui” (vezi comentariul de la 1 Timotei 5,18), dar aceasta este doar un produs secundar al serviciului pe care îl îndeplinește. Slujirea Evangheliei nu trebuie să fie niciodată un mijloc de îmbogățire (vezi comentariul de la 1 Timotei 3,8).

Cu lepădare de sine. [„Cu râvnă”, KJV]. Adevăratul păstor nu doar că va fi binevoitor în a-și îndeplini datoria, ci o va face cu râvnă. Tot așa, slujbașii devotați Îi vor servi Domnului indiferent de salariul primit.

1 Petru 5:3

3. Ca și cum ați stăpâni. Sau „stăpânind”. Slujirea în cadrul bisericii nu îndreptățește măsurile dictatoriale. Numirea într-o poziție de conducere ar trebui considerată un prilej de a sluji, nu o invitație de a exercita autoritate. Petru îi îndeamnă pe prezbiteri să nu se lase prinși de ispita aceasta, ci toată purtarea lor să fie un exemplu demn de urmat (vezi comentariul de la Tit 1,7).

Cei ce v-au căzut la împărțea. [„Moștenirea lui Dumnezeu”, KJV]. Gr. kleroi, „sorti”, deci „ceva obținut prin tragere la sorti”, folosit aici în sensul de „sarcină încredințată” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,17). Cuvintele „lui Dumnezeu” [KJV] nu apar în original (nici în Traducerea Cornilescu). Petru pune accentul pe cuvântul „împărțea”, ca fiind ceea ce a devenit răspunderea prezbiterilor. În limba greacă este folosit pluralul, desemnând probabil comunități creștine separate, izolate una de alta. Fără îndoială că fiecare grupare era în grija unui prezbiter, care trebuia să-i slujească pe credincioși, nu ca un tiran, ci ca un păstor tandru al unor oi neajutorate.

Pilde. Gr. tupoi, „côpii”, „tipare”, „tipuri”. În ce privește forma de singular, tupos, vezi comentariul de la Romani 5,14. Compară cu următoarele versete în care folosește Pavel cuvântului tupos: 1 Tesaloniceni 1,7; 2 Tesaloniceni 3,9; 1 Timotei 4,12; Tit 2,7. Prezbiterii trebuia să reprezinte bine credința, să fie creștini model, pe care alți credincioși să îi poată imita fără teama de a greși.

1 Petru 5:4

4. Când Se va arăta. Literal, „Se va fi arătat”. Apostolul, deși se aștepta să moară înainte de revenirea Domnului Hristos (vezi comentariul de la Ioan 21,18.19; 2 Petru 1,14), avea ochii ațintiți către acel eveniment glorios și, pentru a-i încuraja, le atrăgea prezbiterilor atenția la el.

Păstorul cel Mare. [„Păstorul Șef”, KJV]. Gr. archipoimen, „păstor șef” sau „primul păstor”, compus din archi, prefix care înseamnă „șef”, „mare” sau „primul”, și poimen, „păstor” (vezi comentariul de la v. 2). În tot Noul Testament titlul „Păstorul cel Mare” este folosit doar aici, referindu-se la Domnul Hristos (vezi comentariul de la Isaia 40,11; Ioan 10,2.11; 1 Petru 2,25). Petru se consideră pe sine și pe prezbiteri ca

păstori ai turmei, dar privește la Domnul Isus ca la Păstorul Suprem, care Se îngrijește atât de păstori mai mici cât și de oi. Vezi comentariul de la Ioan 10,1–16 și cel de la Luca 15,1–7.

Veți căpăta. [„Veți primi”, KJV]. Biblia nu exclude în nici un caz ideea de plată pentru slujirea Evangheliei, dar o consideră un stimulent la credințioșie (vezi comentariul de la Matei 5,12; 2 Corinteni 4,17; 2 Timotei 4,8).

Cununa. [„Coroana”, KJV]. Gr. stephanos, „ghirlandă” sau „cunună”, de felul celor primite de învingătorii de la jocurile atletice (vezi comentariul de la 2 Timotei 4,8; Apocalipsa 2,10). Expresia „cununa ... slavei” poate fi înțeleasă „o cunună glorioasă” sau „o cunună care este slavă”. Prezbiterii credincioși vor avea parte de slavă, care va fi ca o cunună pe capetele lor (vezi comentariul de la Romani 8,18).

Nu se poate veșteji. Gr. amarantinos, „făcută din amarant”, amarantul fiind o floare despre care se zice că nu se vestejește niciodată. Petru folosește cuvântul amarantos și în cap. 1,4 (vezi comentariul de acolo), în ambele cazuri subliniind natura veșnică a răsplătirii.

1 Petru 5:5

5. Tot așa. După cum prezbiterii trebuiau să fie conduși de Domnul Hristos, tot așa creștinii mai tineri trebuiau să fie în grija celor mai vârstnici.

Tinerilor. Probabil că este vorba de membrii mai tineri ai diferitelor biserici cărora le scria Petru.

Fiți supuși. [„Supuneți-vă”, KJV]. Gr. hupotasso (vezi comentariul de la Romani 13,1). Cei mai tineri trebuie să respecte experiența și judecata celor mai „bătrâni”.

Celor bătrâni. Literal, „celor mai bătrâni”, probabil fiind vorba de cei în vârstă, nu de prezbiteri, care erau cunoscuți ca „bătrâni” (vezi comentariul de la 1 Timotei 5,1.17), deși porunca lui Petru s-ar aplica, fără îndoială, cu o forță deosebită, „prezbiterilor” bisericii. Tinerii trebuie să-i respecte pe cei în vârstă și cu experiență și să ia aminte la sfatul lor.

Și toți. Apostolul se adresează acum întregii adunări a credincioșilor.

[„Fiți supuși”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte. Așadar a doua parte a versetului ar putea fi tradusă astfel: „da, fiți toți îmbrăcați cu smerenie unul față de altul”.

Împodobiți. [„Îmbrăcați”, KJV]. Gr. egkkomboimai, „a se încinge”, așa cum obișnuiau sclavii să-și lege șorțul (egkomboma), care ajunsese să fie privit ca un semn al robiei sale și îl însemna ca pe unul a cărui datorie era să îndeplinească dorințele altora. În relațiile dintre ei, creștinii trebuie să se îmbrace cu smerenie, așa cum își punea un sclav șorțul. Câtă pace ar fi în biserică dacă toți membrii ar urma sfatul apostolului!

Smerenie. Gr. tapeinophrosune (vezi comentariul de la Efeseni 4,2; Filipeni 2,3).

Stă împotriva. Gr. antitasso, „a se mobiliza în luptă împotriva”. Dumnezeu are oroare de mândrie. Aici Petru citează din LXX, de la Proverbele 3,34, așa cum face și Iacov în cap. 4,6 din epistola sa (vezi comentariul de acolo). Mai sunt și alte asemănări între solia lui Petru în această privință și cea a lui Iacov (compară cu 1 Petru 5,5–8; Iacov 4,6–10).

Celor mândri. Sau „celor trufași”, „celor aroganți”.

1 Petru 5:6

6. Smeriți-vă. Gr. tapeinoo (vezi comentariul de la 2 Corinteni 12,21). În v. 5 Petru se ocupă de legăturile care ar trebui să existe între credincioși, iar în v. 6, de relația dintre creștin și Dumnezeu.

Mâna tare. Expresia aceasta este folosită deseori în Vechiul Testament, atât cu privire la eliberarea poporului Israel din Egipt cât și cu privire la acțiunea divină de adunare a rămășiței din țările unde fuseseră împrăștiată israeliții (Exodul 3,19; Deuteronom 3,24; Ezechiel 20,34; etc.). Deoarece Îi slujește unui Dumnezeu puternic, creștinul ar trebui să fie smerit în toate situațiile, mai ales datorită faptului că

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri” (1 Petru 5,5).

La vremea Lui. [„La timpul potrivit”, KJV]. Gr. en kairos, literal, „la un timp potrivit”. În ce privește cuvântul kairos (nominativul lui kairos), vezi comentariul de la Marcu 1,15; Faptele Apostolilor 1,7. Pot fi citate dovezi textuale pentru adăugarea cuvântului „cercetării”, care apare în cap. 2,12. Aici Petru privește înainte, către punctul culminant al istoriei acestei lumi, când sfinții care au luptat până la capăt vor primi răsplata veșnică.

Să vă înalțe. Dumnezeu făgăduiește că îi va onora pe cei care de bunăvoie se umilesc de dragul Său (vezi comentariul de la Luca 14,11; Iacov 4,10).

1 Petru 5:7

7. Aruncați. Sau „azvârliți”, „așezați”. Forma verbului din limba greacă implică o acțiune săvârșită o dată pentru totdeauna. Aici apostolul citează din Psalmi 55,22 (vezi comentariul de acolo).

Asupra Lui. Adică asupra lui Dumnezeu (compară cu v. 5, 6).

Îngrijorările. Gr. merimna, „neliniște”. În ce privește verbul înrudit, merimnao, „a fi îngrijorat [cu privire la ceva]”, vezi comentariul de la Matei 6,25. În versiunea greacă exprimarea „toate îngrijorările voastre” este emfatică. Acela care așază toate îngrijorările sale asupra lui Dumnezeu rezolvă pe deplin problema îngrijorării, care îi slăbește spiritual pe atât de mulți creștini.

Căci El Însuși îngrijește de voi. Literal, „deoarece El are o grijă cu privire la voi”, adică Dumnezeu este foarte preocupat de bunul mers al creștinului (vezi comentariul de la Matei 10,29.30; Luca 21,18). Asigurarea aceasta trebuie să fi fost foarte binevenită pentru cei care se confruntau cu o aspră persecuție; într-adevăr ea este o sursă de mângâiere pentru toți creștinii din toate timpurile.

1 Petru 5:8

8. Treji. Gr. nepho (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 5,6; 1 Petru 1,13; vezi și comentariul de la 1 Petru 4,7, unde este folosit un cuvânt grecesc diferit).

Vegheați. Gr. gregoreo (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 5,6). Seriozitatea timpurilor de atunci și dificultățile care abundau l-au determinat pe apostolul Petru să îi îndemne pe creștini la o strictă autodisciplină.

Protivnicul. Gr. antidikos, „un adversar într-un proces juridic”, prin urmare, „un vrăjmaș”. În original este folosit articolul hotărât, dând de înțeles că se știe bine cine este vrăjmașul creștinului – este protivnicul.

Diavolul. Gr. diabolos (vezi comentariul de la Matei 4,1; Efeseni 4,27). În spatele persecuției de care avea parte destinatarul acestei epistole, Petru îl vede pe Satana (compară cu Iov 1,7).

Dă târcoale. Adică încearcă diferite mijloace ca să-și încolțească prada. Poate că Petru se gândea la declarația din Iov 1,7, unde Satana este descris ca unul care face „cutreierarea” pământului.

Ca un leu care răcnește. Literal, „ca un leu răcnind”, adică asemenea unui leu flămând care răcnește pentru a înspăimânta și pentru a-și prinde prada – o ilustrație potrivită pentru diavol, care prin persecuție încearcă să-i înspăimânte pe creștini și în felul acesta să-i conducă la apostazie.

Caută. Nici un leu nu așteaptă ca prada să vină în vizuina lui și nici Satana nu așteaptă ca victimele să cadă singure în cursele lui. El dă de multe ori târcoale pentru a-i găsi și vâna pe aceia pe care vrea să-i prindă.

Să înghită. [„Să devoreze”, KJV]. Literal, „a înghiți dintr-o dată”, „a înghiți”. Așa cum un leu își înfulecă prada, tot așa diavolul ar vrea să-și smulgă victima din sânul bisericii și să o înghită.

1 Petru 5:9

9. Împotriviți-vă. [„Rezistați”, KJV]. Gr. anthistemi, „a se împotrivi”, mai degrabă decât „a rezista”, pentru care a fost folosit un alt cuvânt în v. 5 („stă împotriva”). Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 18,6; Romani 13,2, unde anthistemi este tradus „a se împotrivi”. Petru îi îndeamnă pe credincioși să ia o poziție hotărâtă împotriva diavolului, neîngăduindu-i să câștige biruința (vezi comentariul de la Iacov 4,7).

Tari. [„Fermi”, KJV]. Gr. stereoi, „puternic”, „tare”, „ferm” (vezi comentariul de la 2 Timotei 2,19). Apostolul dorește să alcătuiască un front tare, ca o stâncă, împotriva atacurilor pe care diavolul le aduce credinței noastre. Frica nu va aduce biruință, ci doar o atitudine curajoasă îl va îndepărta pe inamic.

În credință. Expresia greacă poate fi tradusă și „tari în credința voastră”. În ce privește conceptul de „credință” ca un grup de doctrine, vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 6,7; Romani 1,5. O altă interpretare posibilă este „prin credință”, adică în armonie cu credința pe care destinatarii aceste epistole o manifestaseră deja (compară cu 1 Petru 1,5.7.9.21). Cele două interpretări pot fi combinate, având în vedere faptul cel credincios, dacă este întemeiat pe doctrinele pe care le crede, va fi și bine echipat să reziste atacurilor diavolului.

Știind că. Sau „știind cum”.

Frații. Mai degrabă „frățietatea”, ca în cap. 2,17 (KJV).

În lume. Aceste cuvinte trebuie să însemne „în alte părți ale lumii”, deoarece aceia cărora le scria Petru trăiau în aceeași lume ostilă ca și frații lor. Pentru cuvântul „lume” (kosmos), vezi comentariul de la 1 Ioan 2,15. Pasajul întreg, „știind că ... ca și voi” este plin de dificultăți gramaticale, dar sunt posibile două interpretări: (1) știind că prin aceeași suferință trec și frații din alte părți ale lumii sau (2) știind cum să treacă prin aceeași suferință ca și frații din alte părți ale lumii.

Trec. Gr. epiteleo, tradus „să ducem ... până la capăt” [„să desăvârșim”] în 2 Corinteni 7,1, dar folosit în greaca clasică în sensul de „a plăti deplin”, sens care s-ar prea putea să fie intenționat și aici.

Aceleași suferințe. Literal, „aceleași lucruri de suferit”. Nu se știe sigur care este sensul în limba greacă. S-ar putea să fie „este plătit același tribut de suferințe”.

1 Petru 5:10

10. Dumnezeu oricărui har. [„Dumnezeul a tot harul”, KJV]. Mai degrabă „Dumnezeul oricărui har”. Tatăl este sursa oricărei însușiri bune (compară cu Iacov 1,17; 1 Petru 4,10). Referirea la Dumnezeu este în antiteză cu „protivnicul vostru”, care despre care se vorbește în cap. 5,8.9. Apostolul i-a avertizat pe cititorii cu privire la lucrările diavolului, dar acum le reamintește că Dumnezeu nu-i lăasă să se lupte cu propriile lor puteri omenești.

V-a. [„Ne-a”, KJV]. Dovezile textuale favorizează persoana a II-a plural, „v-a”.

Care v-a chemat. Sau „care a chemat”, o referire la invitația făcută prin solia Evangheliei sau, într-un sens mai larg, la chemarea originală a lui Dumnezeu, cuprinsă în planul de mântuire (vezi comentariul de la Romani 8,28–30; 1 Tesaloniceni 5,23.24).

În Hristos Isus. [„Prin Hristos Isus”, KJV]. Literal, „în Hristos Isus”. Dovezile textuale favorizează omiterea numelui „Isus”. Dumnezeu ne cheamă prin Fiul Său (vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,17). Unii comentatori preferă să lege cuvintele „în Hristos” cu expresia „slava Sa veșnică”, susținând că Petru vorbește aici despre slava veșnică descoperită în Domnul Hristos.

Slava Sa veșnică. Vezi comentariul de la Romani 8,30; compară cu Ioan 12,28; 17,22.

După ce veți suferi. Adică după ce au trecut prin „încercarea de foc” iminentă (cap. 4,12). Petru nu minimalizează suferința din prezent, dar privește dincolo de ea (vezi comentariul de la Evrei 12,2). În Noul Testament se vorbește pe față despre perspectiva suferinței (Matei 5,10–12; 10,17.18; Romani 8,17.36; 2 Timotei 2,12).

Puțină vreme. Vezi comentariul de la Apocalipsa 12,12. Deși persecuția s-ar putea să pară interminabilă atunci când cineva trece prin ea, durata ei este scurtă în lumina veșniciei, iar creștinul se poate deprinde să o privească din această perspectivă (vezi comentariul de la 2 Corinteni 4,17).

Vă va desăvârși. Dovezile textuale favorizează exprimarea „va desăvârși”, omițând pronumele „vă” (vezi comentariul de la Matei 5,48). Verbul „a desăvârși” (katartizo) este tradus în altă parte „a cârpi”, „a drege” (Matei 4,21; Marcu 1,19), „a face”, adică a pune în ordine, a aranja (Evrei 11,3), dar aici este folosit în sens moral, „a echipa deplin”. Dumnezeu Însuși (versiunea greacă este astfel emfatică) îl va echipa pe creștin să îndure toate atacurile pe care Satana le-ar îndrepta împotriva lui.

Vă va întări. Gr. sterizo (vezi comentariul de la Romani 16,25; compară cu Romani 1,11; 2 Tesaloniceni 2,17; 3,3).

Vă va da putere. Vezi Efeseni 3,16; Filipeni 4,13; 2 Timotei 4,17; vezi comentariul la 1 Timotei 1,12.

Vă va face neclintiți. Gr. themelioo, „a pune temelia”, de la themelios, „fundatie”, și de aici „a face stabil”. În versetul acesta Petru subliniază faptul că Dumnezeu îl va înzestra pe credincios cu tot ce este necesar pentru a se împotrivi diavolului și agenților lui omenești, persecutorii.

1 Petru 5:11

11. A Lui să fie. Sau „a Lui este”. Compară cu doxologiile din Romani 16,27; Filipeni 4,20; 1 Timotei 6,16; 1 Petru 4,11; 2 Petru 3,18; Iuda 25.

Slava. În ce privește cuvântul „slava” (doxa), vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 3,23. Pot fi citate importante dovezi textuale pentru omiterea cuvintelor „slava și”, lăsând în doxologia aceasta numai cuvântul „putere”. Compară cu alăturarea cuvintelor „slava” și „puterea”, în 1 Petru 4,11.

Puterea. Literal, „stăpânirea”.

În vecii vecilor. Vezi comentariul de la Apocalipsa 1,6.

1 Petru 5:12

12. V-am scris. Și anume în această epistolă.

Aceste puține rânduri. [„Pe scurt”, KJV]. Literal, „în puține [cuvinte]”. Apostolul avea mult mai multe de spus decât putea să exprime în această scurtă scrisoare. Poate că sosind la credincioșii din Asia Mică, Silvan avea să completeze învățătura din epistolă cu sfaturi verbale.

Prin Silvan. Epistola aceasta a fost scrisă de mâna lui Silvan, care poate a fost secretarul lui Petru și a dus scrisoarea (vezi p. 547). O comparație între Faptele Apostolilor 18,5 și 2 Corinteni 1,19 confirmă părerea că Silvan este o altă formă a numelui Sila. Nu se știe încă de ce această persoană este numită diferit în aceste locuri, dar e posibil ca Sila să fie forma ebraică a numelui, iar Silvan, forma romană. S-ar putea deci ca secretarul lui Petru să fi fost Sila, cel care l-a însoțit pe Pavel în a doua sa călătorie misionară.

Se pare că Sila era un creștin iudeu foarte apreciat în biserica din Ierusalim, care ajunsese să fie convins de nevoia evanghelizării neamurilor. El i-a fost tovarăș credincios lui Pavel atât în vremuri bune cât și în timpurile grele (vezi Faptele Apostolilor 15,22.40.41; 16,19.37; 17,10.14; 18,5; 1 Tesaloniceni 1,1). Dacă, așa cum se crede în general, prima epistolă a lui Petru a fost scrisă din Roma (vezi p. 548), atunci se poate ca Sila, după ce lucrase cu Pavel în Corint, să i se fi alăturat lui Petru în capitala Imperiului Roman (Faptele Apostolilor 18,5).

S-a sugerat că Petru însuși a scris concluzia epistolei (vezi comentariul de la Galateni 6,11; 2 Tesaloniceni 3,17).

Un frate credincios. Literal „fratele credincios”. Din articolul hotărât s-ar putea deduce că Silvan le era deja cunoscut credincioșilor și că le-ar fi slujit personal în Asia Mică (vezi cap. 1,1). Articolul poate fi

de asemenea interpretat într-un sens posesiv, „al nostru”, sugerând mai degrabă că Petru îl recomandă pe Silvan cititorilor, decât că ei deja l-ar fi cunoscut.

[„Pentru voi”, KJV]. Poate că este o completare la cuvintele „prin Silvan” – „prin Silvan, pentru voi”. Epistola a fost scrisă și probabil dusă de Silvan.

Cred. [„Așa cum presupun”, KJV]. Sau „așa cum socotesc”, sau „așa cum îl consider”. Cuvintele acestea fac referire la „fratele nostru”. Petru dorea ca destinatarii epistolei sale să cunoască valoarea pe care el însuși i-o acorda lui Silvan, pentru ca astfel să îl stimeze și ei. Compară cu recomandarea pe care i-o face Pavel lui Tihic (Efeseni 6,21).

Sfătuiesc. [„Îndemn”, KJV]. Petru făcuse lucrul acesta cu credincioșie de-a lungul întregii epistole (cap. 1,7.13; 2,1.2.11; 3,1; 4,1; 5,1).

Adeveresc. [„Mărturisesc”, KJV]. Sau „dau mărturie” (vezi v. 1).

Adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta. În cap. 1,10 Petru folosește cuvântul „har” cu referire la solia Evangheliei. Aici el îl folosește într-un sens similar, pentru a scoate în evidență că Evanghelia pe care o susținuse în toată epistola sa este solia autentică a harului lui Dumnezeu.

De care v-ați alipit. [„În care stați”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „de care să vă alipiți”, ca un imperativ, îndemnându-i pe cititori să stea neclintiți în Evanghelia pe care o primiseră.

1 Petru 5:13

13. Biserica. Literal, propoziția aceasta spune: „Ea, care este în Babilon, vă salută”. Cuvântul „biserica” a fost adăugat de traducători, deși pot fi citate și importante dovezi textuale pentru prezența sa. Nu este sigur dacă Petru se referă aici la o femeie creștină, poate soția sa, care l-a însoțit în călătoriile sale (vezi 1 Corinteni 9,5), sau la biserica creștină „din Babilon”. Cei mai mulți comentatori preferă ultima explicație.

Aleasă cu voi. Gr. suneklekte, „aleasă împreună cu [alții]”. Credincioșii din Roma erau aleși împreună cu credincioșii din Asia Mică, cărora le scria Petru (vezi cap. 1,1.2). În ce privește alegerea pentru mântuire, vezi Romani 8,33.

Babilon. Nu există vreo dovadă că Petru ar fi lucrat vreodată în Babilonul real. Pe de altă parte, conform tradiției el și-a desfășurat ultima parte a lucrării sale și a fost martirizat la Roma (compară cu AA 537, 538). Se știe că primii creștini foloseau adesea numele „Babilon” pentru capitala romană, pentru a evita represalii politice (vezi Apocalipsa 14,8). Comentatorii sunt aproape în unanimitate de acord că Petru folosește aici termenul de Babilon pentru a face o referire voalată la Roma.

Marcu, fiul meu. Pentru comentarii cu privire la numele Marcus, forma latină a grecescului Markos, vezi Vol. V, pp. 563, 564. Unii susțin că Marcu era chiar fiul lui Petru și văd în acest verset o simplă referire la familia lui Petru. Totuși, majoritatea comentatorilor interpretează metaforic expresia „fiul meu”, considerând că este vorba despre un fiu spiritual al lui Petru, care i-a fost tovarăș în ultima parte a lucrării sale. Vezi referirile similare ale lui Pavel la Timotei și la Tit, în 1 Timotei 1,2; Tit 1,4.

1 Petru 5:14

14. Sănătate. [„Salutați-vă”, KJV]. Gr. aspozomai (vezi comentariul de la Romani 16,3). Același cuvânt este tradus „vă salută” la 1 Petru 5,13 [KJV].

O sărutare de dragoste. Adică sărutare de iubire. Compară cu vorbirea lui Pavel (vezi Romani 16,16; 1 Corinteni 16,20; 2 Corinteni 13,12).

Isus. Pot fi citate importante dovezi textuale pentru omiterea acestui cuvânt. Propoziția completă sună în felul acesta: „Pace cu noi cu toți în Hristos”. Petru folosește cuvântul „pace” acolo unde Pavel folosește „har” (compară cu Romani 16,24; 1 Corinteni 16,23; Efeseni 6,24; etc.). Nu este sigur dacă expresia „în Hristos” aveau pentru Petru aceeași semnificație ca pentru Pavel (vezi comentariul de la 2

Corinteni 5,17). Se pare că pentru Petru a fi „în Hristos” înseamnă a fi creștin.

Amin. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea acestui cuvânt. Vezi comentariul de la 2 Petru 3,18.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 2T 50

1–4DA 817; GW 183; 2T 345, 544

2 CT 282; 1T 209; 2T 221, 618; 6T 47

2, 3 AA 91; FE 223; PP 191

2–4AA 525

2–5GW 101

3 1T 466, 678; 2T 501, 506, 521, 646; 3T 421; 4T 268, 372; 5T 573, 614; 9T 276

3–8FE 225

4 MM 318; PP 192; 3T 481; 4T 35; 7T 39; 9T 136

4–6CT 282

5 AA 200; COL 363; TM 491; 3T 360; 5T 107; 9T 196

5–11AA 528

6 CT 235; TM 169, 313; 1T 707, 709; 4T 362, 378

6, 7 FE 239

7 MB 101; MH 71; PP 294; 2T 72

8 CT 283; EW 192; GC 510; SR 240; TM 333, 426; 1T 507; 2T 172, 287, 409; 3T 456, 575; 4T 207; 5T 146, 294, 384, 398

8, 9 2T 55; 3T 374, 570

10 2T 323, 517